

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 11 (1444)

София, ноември 2010 г.

Цена 0.50 лв.

С вяра, надежда и любов - бъдещето е пред нас

**Интервю с епископ Христо Пройков,
апостолически екзарх, по случай 150-годишнината
от присъединяването към Католическата църква**

- Монс. Христо, на Вас Ви се падна да бъдете апостолически екзарх по време на 150-годишнината от учредяването на Католическата църква от източн обред. Това благодат ли е или още по-тежък кръст?

- Веднага ще кажа, че за мен това е една голяма благодат - да бъда съвременник на този юбилей, защото добре си спомням годините, в които свещениците се подготвяха и отбелязаха стогодишнината на нашата Католическа църква от източн обред в България. Това стана през 1960 г., в един особено тежък период за Църквата. Чувал съм, че свещениците са започнали подготовката за юбileя още от 1948 г., но когато той настъпи, тук, в нашата черква в София, по специално в катедралния храм на Апостолическата екзархия, имаше само един епископ и един свещеник. Това бяха

На стр. 3

Епископ Христо Пройков

Роден е на 11.III.1946 г. в католическо дълбоко вярващо семейство. Поради политическия режим духовното си образование и подготовка получава в България. На 6 септември 1970 г. е ръкоположен за дякон от епископ Кирил Куртев. На 23 май 1971 г. е ръкоположен за свещеник от епископ Методий Стратиев. През 1980-1982 г. специализира канонично право в Григорианския университет в Рим. От 1982 г. е енорист в катедралния храм „Успение Богородично“ - София. През декември 1991 г. възобновява издаването на вестник „Истина-Veritas“ - продължител на вестник „Истина“. На 18 декември 1993 г. е номиниран за помощник-епископ на Католическата апостолическа екзархия и титулярен епископ на Бриула. На 6 януари 1994 г. е ръкоположен за епископ в базиликата „Свети Петър“ в Рим от папа Йоан-Павел II. Ръководи Католическата апостолическа екзархия от 5 септември 1995 г. Понастоящем е председател на Епископската конференция на Католическата църква в България.

На 15 ноември 2007 г. е награден с Големия кръст на малтийския орден „Pro pīis meritis Melitensi“. На 15 май 2009 г. е назначен от папа Бенедикт XVI за консултант на Конгрегацията за Източните църкви на Римската курия.

Свидетелство за пробуждане на звания

**Сестра Елка Станева
положи вечни обети**

Сестра Елка Станева положи вечни обети и стана завинаги францисканка мисионерка на Пресветото Сърце Исусово. Посвещаването бе на 25 септември т.г. по време на тържествена литургия от 11,00 ч. в черквата „Успение Богородично“ в с. Житница. Сестра Елка Станева е първото звание от мисията в Житница от петдесет години насам, след сестра Клодин - леля на отец Иван Топалски и на отец Румен Станев.

Епископ Георги Йовчев предстоятелства светата литургия. С Негово високопреосвещенство съслужиха свещеници от Софийско-Пловдивската епархия, Никополски диоцез и Апостолическата екзархия. Вечните обети прие провинциалната настоятелка сестра Бернадет Скорти. В този радостен ден за сестра Елка и Църквата храмът бе изпълнен с нейни близки, приятели, гости от други енории, сес три от различни конгрегации.

Преди началото на литургията сестра Светла Зекова запозна накратко богомолците с основаването на Конгрегацията на сестрите францисканки мисионерки на Пресветото Сърце Исусово, с характерната им духовност и

**„Зърна паднаха
на добра почва и като
поникнаха, дадоха
стократен плод...“ (ев. Лука)**

ЮБИЛЕЙ В ОБНОВЕНАТА ЧЕРКВА ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

В неделя, 3 октомври т.г., черквата „Дева Мария от Броеница“ празнува 120-ата годишнина от построяването и установяването на великотърновската католическа енория. Тържествената литургия отслужи монс. Петко Христов заедно с енорийски свещеник Страхилен Карабелов в присъствието на много свещеници от различни енории и гости от Америка, Италия и Франция. На този ден се отбелаяха храмовият празник и малката черквичка не можа да побере многобройните миряни, които по този повод се стекоха от различни краища на България.

По време на службата се молихме за всички присъстващи в храма, но нашите благодарствени молитви бяха и за неговите създатели, и за всички черковни служители, които през годините са свещенодействали тук. Всички - и тези, които вече са покойници, и тези, които в момента служат в други енории, тук са оставили частица от своето сърце, от своята мисъл и благодат. Пред тях прекланяме глави. Ние, съвременниците, ще съхраним в този храм а-

На стр. 5

По-важни факти от историята на Католическата апостолическа езархия

30 декември 1860 г. - подписване на униятия в Цариград

14 април 1861 г. - папа Пий IX ръкополага за архиепископ Йосиф Соколовски в Рим

На стр. 2

150 години от присъединяването ни към Католическата църква и среща на източните католически архиереи от Европа София, 4-7 ноември 2010 г.

Програма

Четвъртък, 4 ноември

16.00 ч. - празнична среща по случай юбилея. Конференция върху историята на Апостолическата екзархия в салона на екзархията

Петък, 5 ноември

Преди обяд - работна среща

17.00 ч. - Божествена литургия в храма „Възнесение Господне“, ул. „Кръстъо Пастиухов“ 22, Пловдив

Събота, 6 ноември

Преди обяд - работна среща

17.00 ч. - среща в черквата „Блажен Йоан XXIII“, София
18.00 ч. - Божествена литургия в храма „Блажен Йоан XXIII“, бул. „Монтевидео“ 15, София

20.00 ч. - концерт на хор „Кукузел“

Неделя, 7 ноември

Сутринта - работна среща

10.00 ч. - Божествена литургия в катедрален храм „Успение Богородично“, ул. „Люлин планина“ 7, София

На стр. 7

Архиепископ Йосиф Соколски (1785/1786 - 1879)

Роден е в с. Нова махала, разположено в Габровския балкан, с мирско име Иван Марков. На 10 години постъпва в килийното училище в Нова махала, но остава само две години поради липса на средства. Невъзможността да ходи на училище спомага да оцени значението на образованието и прави от него радетел за духовност, просвета и образование.

На 16 август 1817 г. постъпва в Троянския манастир. През 1822 г. е ръкоположен за йеромонах и назначен от гръцкия ловешки епископ за управител на разположения в района Калоферски манастир. Отива в Света гора (Атон), откъдето донася при завръщането си през 1824 г. в Габрово Житието на Онуфрий Габровски.

През есента на 1832 г. архимандрит Йосиф заедно с йеромонах Агапий отиват в местността Сокола, където през 1833 г. е построен манастирът „Успение на Пресвета Богородица“. Постепенно манастирът се разраства, построени са каменна черква, битови сгради, училище. През 1839 г. (или 1842 г.) се поставя началото на девически манастир в Габрово „Благовещение на свете Дева Мария“ (разрушен през 1959 г.).

През ноември 1860 г. той заминава за Цариград, където на 18 декември 1860 г. е подписан актът за присъединение към Католическата църква. Драган Цанков и Никола Сапунов го приобщават към униятия. На 15 март 1861 г. Йосиф Соколски, Драган Цанков, д-р Миркович и дякон Р. Попов

заминават за Рим. Папа Пий IX го ръкополага за архиепископ и апостолически наместник на съединените българи. Така на 2 април Йосиф Соколски става първият архиепископ на присъединените към Католическата църква българи. Делегацията се завръща в Цариград на 14 април. На 1 юни 1861 г. сultan Абдул Меджид издава берат, признаващ архиепископ Соколски за патриарх и народоначалник (миллет-бashi) на съединените българи. Така те са признати за отделен от гърците народ и за изрядна в граждански и

църковен аспект организация.

На 6/18 юни Соколски е примамен в руската лятына резиденция на Буюк дере и с параход е отведен в Одеса. Така започва продължилото 18 години заточение. По решение на руския Свети синод, узаконено чрез указ, е определено да се прати „на покой“ дядо Йосиф в Киевско-Печорската лавра „Успение Богородично“. По време на свое то заточение той остава верен на Католическата църква. Поради възникналите проблеми на Русия с Рим и изгонването на епископа на гр. Холм той като епископ ръкополага 72-ма свещеници. Архиепископ Йосиф Соколски почива на 30 септември 1879 г. Опелото му е извършено като на обикновен монах и е погребан като такъв в гробището на Спасо-Преображенската черква.

„За всичко благодарим
Духа не узасвядне!“
1 Cor. 3, 18-19

която ще ни дадете, ще осигури благодатта над всинца и ще се превърнем в едно стадо, начело с един Пастир. Амин!“

СЛОВО И ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА НА И. СОКОЛСКИ КЪМ ПАПА ПИЙ IX ПРИ РЪКОПОЛАГАНЕТО

„Преблажени отче, бих искал в тази тъй радостна тържествена атмосфера, вещаща само добрини, да изтька заслугите Ви и да засвидетелствам нашата безкрайна благодарност. Но се опасявам, че няма как да се отблагодарим за всичките Ви благодеяния. Защото Вам дължим това, че бяхме мъртви, а оживяхме, изгубени бяхме и се намерихме. Бих желал от свое име, а и от името на българския народ публично и тържествено да засвидетелствам вярата си. Бъдете уверен, Преблажени отче, че ние вярваме и изповядваме всичко онова, което се съдържа в утвърдения от Светата Римска църква Символ на вярата. Освен това почитаме и признаваме всички събори, утвърдени от папската власт, и преди всичко Флорентинския събор и изповядваме неговите решения, а именно:

Вярвам, че вечното съществуване на Светия Дух е от Отца и Сина, че Неговата същност и Неговото битие идва както от Отца, така и от Сина, че Той вечно произхожда от Едния и от Другия, според един-единствен принцип и с едно-единствено действие.

Вярвам, че думата „filioque“ (и от Сина) правилно и разумно е прибавена към символа, за да се обяви истината и поради крайна необходимост.

Вярвам още, че в пшеничения хляб с квас или без квас Тялото на Исуса наистина се освещава; и че свещениците трябва да освещават същото Тяло на Господа или с единия, или с другия хляб, съобразно с обичая на тяхната Църква - Източна или Западна.

Вярвам също, че душите на истинските каещи се грешници, починали в Божията любов, преди да са успели да удовлетворят Бог чрез достойните плодове на покаянието, са пречистени след смъртта им чрез мъките в чистилището и че помощта на живите вярващи може да облекчи тези страдания чрез служби, молитви, милостния и други благочестиви дела, които вярващите според църковния обичай обикновено извършват за другите; че душите на онези, които след кръщенето не са се омърсили с никакъв грех, и на онези, които, след като са се омърсили, са се очистили - в този или в другия живот, се приемат веднага на небето и там съзерцават открито съмия Триединен Бог такъв, какъвто е, едните обаче по-съвършено от другите, съобразно с техните достойнства; а душите на онези, които умират в състояние на смъртен грех или само първороден, слизат веднага в ада, за да бъдат подложени там на различни наказания.

Че на Апостолическия престол и на Римския първосвещеник принадлежи първенството на цялата вселена и че Римският папа е наследникът на блаежения княз на апостолите Петър, истинския Христов наместник, главата на цялата Църква, Башата на всички християни и тихен Учител; и че нему, Римския първосвещеник, в лицето на блаежения Петър се е дало чрез нашия Господ Иисус Христос една пълна власт да води, наредда и управлява вселенската Църква, както това се съдържа в актовете на вселенските събори и в светите канони и в декларацията на Флорентинския събор.

Накрая, приемаме и изповядваме Светата Римска църква и съсъддаме, отхвърляме и изричаме антема над всичко, което и противоречи, както и схизмати, и ересите, съсъдящи, от-

хвърлящи и антемосващи същата тази Църква.

Това смятат и вярват българи, които напоследък - чрез благодатта на Свети Дух, изпълнени с радост и усьдие - възобновиха свещения и тъй желан съюз с Престола на свети Петър, притежаващ върховенството над цялата Църква. Аз самият поддърjam и вярвам в тези истини, че обучава в тях паството, което Ваше блаежество ще ми повери. Бих бил много щастлив, ако с усилията си успея да продължа и довърша онова, което Ваше блаежество е започнал с такава загриженост. Освен това, ако вършим нещо добре, ако поведението ни е правилно и чрез ежедневните си молитви получим част от Божието милосърдие, то всичко туй дължим на делата и заслугите на Онзи, който притежава вечна власт и господстващо влияние в Римската катедра.“

СЛОВО НА ПАПА ПИЙ IX

„След като разкъса облатите на вековните разпри, сияният блясък на католическото единство огря и за българите. Безспорни сведения ни показваха, че значителна част от тях е осъществила връзки с Престола на свети Петър, получил благодатта на вечния живот,

вечно съществуващ и съживяващ Божия народ. Кой не би измолил Божието благоволение от Създателя на всички блага! Кой не би обожавал богоизвестната на нашата Църква Символ на вярата. Освен това почитаме и признаваме всички събори, утвърдени от папската власт, и преди всичко Флорентинския събор и изповядваме неговите решения, а именно:

Вярвам, че вечното съществуване на Светия Дух е от Отца и

Сина, че Неговата същност и Неговото битие идва както от Отца, така и от Сина, че Той вечно произхожда от Едния и от Другия, според един-единствен принцип и с едно-единствено действие.

Вярвам, че думата „filioque“ (и от Сина) правилно и разумно е прибавена към символа, за да се обяви истината и поради крайна необходимост.

Вярвам още, че в пшеничения хляб с квас или без квас Тялото на Исуса наистина се освещава;

и че свещениците трябва да освещават същото Тяло на Господа или с единия, или с другия хляб, съобразно с обичая на тяхната Църква - Източна или Западна.

Вярвам също, че душите на истинските каещи се грешници, починали в Божията любов, преди да са успели да удовлетворят Бог чрез достойните плодове на покаянието, са пречистени след смъртта им чрез мъките в чистилището и че помошта на живите вярващи може да облекчи тези страдания чрез служби, молитви, милостния и други благочестиви дела, които вярващите според църковния обичай обикновено извършват за другите; че душите на онези, които след кръщенето не са се омърсили с никакъв грех, и на онези, които, след като са се омърсили, са се очистили - в този или в другия живот, се приемат веднага на небето и там съзерцават открито съмия Триединен Бог такъв, какъвто е, едните обаче по-съвършено от другите, съобразно с техните достойнства; а душите на онези, които умират в състояние на смъртен грех или само първороден, слизат веднага в ада, за да бъдат подложени там на различни наказания.

Словата на Й. Соколски и папа Пий IX са цитирани по Софронов, И., История на българското движение за единение с Католическата църква през XIX век, С. 2010.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планци“ № 7
тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически свят

Германия. За първи път след Втората световна война в най-големия пристанищен град на страната Хамбург за кмет бе избран с голямо мнозинство ревностният католик Кристофер Алхаус.

+++ Все повече нерелигиозни организации демонстрират солидарност с папа Бенедикт XVI. Основано е дружество „Германия за папата“, което вече има милиони последователи в цялата страна и постоянно организира масови походи из цяла Германия в подкрепа на папата.

+++ Германската юристка Ангелика Нусбергер (47 г.) е член на Папската академия за социални науки от 2006 г., а от октомври 2010 г. е и съдия в Европейския съд за човешки права в Страсбург.

Австралия. Папа Бенедикт XVI е провъзгласил на 17 октомври 2010 г. първата светица на Австралия - местната монахиня Мери МакКилоп (1842-1909) - основателка на общността „Сестрите на свети Йосиф“. През 1871 г. Мери е била отлъчена от Църквата, защото остро е разкритикувала нередности, допуснати от местен духовник.

Турция. След продължителни настоявания с молби и протести от страна на Католическата църква премиерът Реджеп Ердоган е наредил не-

забавно да се ремонтира, възстанови и предаде на общността католическата катедрала в Искендерун, Южна Турция, която е построена през XIX век, а по-късно е взета от мюсюлманите и превърната в спортна зала и киносалон. Очаква се турските власти да предадат на Църквата още 15 католически черкви.

Италия. Списание „Мондо е мисионе“ публикува данни за все повече нарастващото заселване на християни в арабските страни. В Обединените арабски емирства живеят над 1.5 млн. католици; в Кувейт - над 500 хиляди; в Катар - над 1 млн.; в Бахрейн - над 200 хиляди. Заселниците християни са специалисти и работници в нефтена индустрия. Те създават свои общности и строят свои храмове.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е започнал работа над третия том „Биографията на Исус Христос“. Първият том „Исус от Назарет“ и вторият „Страданието и възкресението на Исус Христос“ вече са преведени на много езици и разпространени в цял свят.

+++ Светият отец е посетил родното място на папа Лъв XIII (1878-1903) във връзка с 200-годишнината от рождението на „работническия папа“ - 1810 г. в Карпинето Романо, със светско име Винченцо Джоакино Печи.

+++ Преди да напусне лятната резиденция Кастел Гандолфо, папата е отслужил прощална литургия. В апостолическия палат той е приел персонала на резиденцията, местния епископ, кмета на

Кастел Гандолфо, папските гвардейци, местните полицаи и сърдечно им е благодарили за това, че са допринесли за неговия „приятел и полезен престой“. След това ги е благословил и пожелал до нови срещи!

+++ По случай петата годишнина на понтификата на Бенедикт XVI личният му секретар прелат Георг Генсвайн е издал илюстрован албум със заглавие „Бенедикт XVI - Урби ет Орби - заедно с папата в Рим и по света“. Албумът има голям успех и се очаква допечатка на петстотинхилядния тираж.

+++ По време на Световния ден на туризма през септември т. г. ватиканските музеи са работели безплатно за посетителите. Хиляди туристи са се възползвали от този жест и са разгледали ватиканските музеи, Сикстинската капела, Историческия музей на Ватикан и Латеранска палата.

+++ Папа Бенедикт XVI е поканил католиците от всички континенти на Световната среща на семействата, която ще се състои в Милано, Италия, от 30 май до 3 юни 2012 г. Тя ще бъде „най-голямото събитие“ в Европа през годината - очакват се над два милиона млади хора. Досега с най-много участници са били срещите в Рим през 2000 г. с папа Иоан-Павел II - над 2 млн. младежи, и в Кърклон през 2005 г. с папа Бенедикт XVI - повече от 1.7 млн. младежи.

+++ Папата е приел на частна аудиенция ирландския премиер Мартин МакГинес, който го е поканил официално да посети Ирландия от 10 до 17 юни

2012 г., когато ще се състои Световният евхаристичен конгрес в столицата Дъблин.

+++ Към момента броят на кардиналите е 179, от които само 103 са под 80-годишна възраст и имат право на конclave (избор на папа). За конclave са необходими най-малко 120 кардинали под тази възраст. Папа Бенедикт XVI оповести имената на 24 духовници, които на консистория на 20 ноември ще бъдат въведени в кардиналско служение. 20 от тях са под 80-годишна възраст.

+++ Папа Бенедикт XVI ще посети на 19 юни 2011 г. най-старата република в света Сан Марино, създадена през 301 г. на брега на Адриатическо море на площ 61 квадратни километра и с 32 хиляди жители католици, организирани в една епархия.

+++ Католическата църква и цяла Испания усилено се подготвят за Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI от 16 до 21 август 2011 г. Тя ще бъде „най-голямото събитие“ в Европа през годината - очакват се над два милиона млади хора. Досега с най-много участници са били срещите в Рим през 2000 г. с папа Иоан-Павел II - над 2 млн. младежи, и в Кърклон през 2005 г. с папа Бенедикт XVI - повече от 1.7 млн. младежи.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

С вяра, надежда...

От стр. 1

епископ Кирил Куртев и отец Велик Вичев. Денят беше обелязан вечерта с кратка беседа на отец Велик, който събраше много материали във връзка с историята на Католическата ни църква от източн обред, и беше открита мемориална плоча за деятелите на присъединението ни към Католическата църква, която и до ден-днешен се намира в преддверието на нашия катедрален храм. Всички останали свещеници бяха в затворите на комунистическия режим. Това беше юбилеят. Затова 150-годишнината трябва да отбележим с подобаваща тържественост, с благодарност към Бог и - доколкото можем - с нещо да компенсираме онова, което не успяло да стане за стотгодишнината. В този смисъл аз виждам юбилея като благодат, но заедно с това, разбира се, това е един кръст, който се носи през всичките тези години. Бил е носен от всички - за да достигнем до сто и петдесет годишния юбилей. Един кръст, който продължаваме да носим, но кръст, който носим с радост. Защото принадлежим към истинската Църква и защото имаме едно истинско, богато, свято наследство от нашите предшественици.

- Кои от качествата на Ва-

На стр. 4

Enickon Нил Изворов (1823 - 1905)

Роден е в Русе. На 21 ноември 1842 г. постъпва в манастир, където остава до 1852 г. През 1852 г. е ръкоположен за свещеник от русенския гръцки владика Дионисий и е назначен за енорийски свещеник в Русе. Покъсно е произведен в чин архимандрит. От 1863 г. е председател на Русенската община и привлича Драган Цанков за главен учител в Русе (1865 г.). През 1872 г. е поканен от екзарх в Цариград и ръкоположен в епископски чин на 8 (11) юли 1873 г. с титла Смоленски. В началото на следващата година е изпратен в Солун в помощ за устройването на структурите на Българската екзархия. Три от тамошните общини изразяват желание върху пределите им да се учреди нова епархия и епископ Нил да бъде неин митрополит. Това е отказано. Този отказ довежда до тяхната молба към епископ Рафаил Попов да се присъединят към Католическата църква; той отговаря положително на тяхното питане. Така в началото на 1874 г. Нил Изворов преминава към съединените с Рим българи, а на 11 април с. г. дава публично вероизповедание пред временно управляващия делегация Негово високопреосвещенство (Серафино) Милани (OFM). На 6 септември 1876 г. с декрет Светият престол го назначава за епископ на съединените българи. На 21 септември с. г. той официално е въведен в чин епископ. През ноември правителството издава нужния берат, който признава правата му на духовен представител на съединените българи. Във връзка с планираното преустройство на Църквата през 1882 г. е решено Нил Изворов да бъде възложнат в архиепископски сан. В резултат на преобразованията той е назначен за апостолически администратор на съединените българи с архиепископски сан и седалище в Цариград.

През пролетта на 1895 г. след дълги колебания архиепископ Нил подава молба до Светия синод да бъде приет наново в Православната църква. След оттеглянето си през 1895 г. се установява в София. Умира на 13 март 1905 г. Погребан е в двора на тогава новоустроена софийска черква „Свети Седмочисленици“. Д-р М. Аксунов пише, че погребението на Нил Изворов в двора на черквата е станало при условия, що наследниците му да подарят на черквата една „благовидна сума от неговото наследство, за което му е писано приживе. Той завещал на черквата архиерейските си одежди и жезъла си“.

Enickon Рафаил Попов (1830/1831 - 1876)

Роден е в с. Стрелча (Панагюрско) в семейството на православен свещеник. На 18 години става учител в с. Попинци (Татар Пазарджик), а от 1851 г. едновременно учителства и учи при Найден Геров в Пловдив. На 24 август 1854 г. постъпва като монах в карловския манастир „Света Богородица“, Плевенско, а пет години по-късно - през януари 1859 г., в Рилския манастир, където по предложение на епископ Авксентий Велешки е възведен в чин дякон.

През декември 1859 г. отива в Цариград. На 3 април 1860 г. служи заедно с Иларион Макариополски по време на Великденската акция, когато не се споменава името на гръцкия патриарх. Рафаил Попов се увлича по идеите на Драган Цанков и става един от най-ревностните привърженици на движението за съединение с Католическата църква. Той е един от първите, които подписват молбата за присъединяване към Католическата църква, връчена на 18 декември 1860 г. на апостолическия делегат архиепископ Брунони. Той е в състава на делегацията, съпровождаща Йосиф Соколски в Рим за ръкополагането му от папа Пий IX за архиепископ. След завръщането си в Цариград Рафаил Попов е ръкоположен за свещеник от архиепископ Брунони и поема енорията в Одрин. С активната си дейност младият свещеник превръща Одрин в център на движението. В квартала Киршихане е построена черквата „Свети пророк Илия“, започва строителството и на храма „Свети Димитър“ в квартала Каик. Отличището на архиепископ Йосиф Соколски (6/18 юни 1861 г.), довело до криза в новоучредената Църква, дава своето отражение и в Одрин, но Рафаил Попов успява да овладее положението, като противно на очакванията Църквата не само че не умира, а разцъфва. На опита за привличане

от враговете на движението за единство с Рим той отговаря: „По-добре да ме убияте с камъни, отколкото някога да имам нещастието да се откажа от унията.“

На 10 февруари 1864 г. с брат на Високата порта отец Рафаил е назначен за „патриаршески наместник и народен главатар на българите, съединени с Римокатолическата църква“. На 14 март 1864 г. с декрет на Конгрегацията за разпространението на вярата е назначен за апостолически администратор на българите - католици от източн обред

в Османската империя, възтигнат е в архимандритски чин с право да извършва архиерейски богослужения.

На 7/19 ноември 1865 г. в параклиса на делегацията „Свети Йоан Златоуст“ в Цариград Рафаил Попов е ръкоположен за епископ от Йосиф Сембраторович, рутенски архиепископ, митрополит в Лов (Галиция), мелхитски патриарх Йосиф Аудо, Антон Хасун, Паоло Бруони и др. Новоназначеният йерарх получава титлата епископ администратор на съединените българи. Той запазва резиденцията си в Одрин.

През 1869-1870 г. епископът отива в Рим, за да присъства на Ватиканския събор. След участието си в него, придружен от отец Галабер, прави обиколка из Франция и по случай тържествата за 25-годишнината от явленето на Света Богородица (19.IX.1846 г.) в Ля Салет отива на мястото на явленето. На 21 август 1870 г. Рафаил Попов като български католически епископ и представител на българския народ с тържествен обред в присъствието на многобройно духовенство и народ посвещава България на Пренепорочната небесна майка и Царица на народа му.

На 23 февруари 1876 г. епископ Рафаил Попов неочаквано умира. Симптомите недвусмислено говорят за отравяне.

От стр. 3

шите предшественици биха
били особено подходящи за
днешния ден?

- Мисля, че най-хубавото, което можем да отбележим и да кажем към днешния ден - с поглед назад, с поглед в настоящето и с надежда за бъдещето - това е верността. Верността на нашите предшественици, някои от които са устояли във вярата и най-вече в светото ни присъединяване към Католическата църква с цената на живота си, с цената на жертвата да бъдат отдалечени от свое то паство и държани заточени в продължение на много години - имам предвид архиепископ Йосиф Соколски, имам предвид неговия наследник Рафаил Попов, който умира мъченически, отровен заради своята принадлежност към Католическата църква. Неговият брат архимандрит Софроний (Попов) споделя също неговата участ. Ето защо в трите години, които посветихме за подготовкa на юбилея, ние се молим с молитва за пътя, който е пред нас: който започва с кръщението, продължава с верността и завърши със светостта. Много го от нашите предшественици в своята вярност са стигнали до степен на святост.

На стр. 5

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1444)
ноември 2010 г.

Епископ Михаил Петков (1850 - 1921)

Роден е в Одрин. Завършил е висше философско и богословско образование в Рим. През юни 1873 г. е ръкоположен за свещеник. Скоро след ръкоположението си се завръща в България. Назначен е от епископ Рафаил Попов за енорийски свещеник в с. Еля-Гюю, където остава около три години. След нанесен тежък побой отива на лечение в Одрин, а след това се установява в Цариград като протосингел на Нил Изворов.

На 9 април 1883 г. в черквата „Свети Дух“ в Цариград е ръкоположен за епископ Хевронски и назначен за апостолически наместник със седалище в град Одрин, но едва през 1891 г. получава султански берат, легитимиращ го и като граждански лидер на неговата епархия. Гоненията и разрухата, съпътстващи Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война, го принуждават да напусне Одрин и да се премести в София. След арестуването и заточването на епископ Епифаний Шанов на 29 май 1914 г. епископ Петков е назначен за временен администратор на католиците от Македонския викариат. Така под ведомството му минават още 11 енории, надхвърлящи 3600 души, с 13 свещеници.

През май 1914 г. по инициатива на българското католическо дружество от източен обред „Светии Кирил и Методий“ и с помощта на епископ Михаил Петков се прави опит да се организира самостоятелна енория в София за присъединените католици, но участието на България във войната не позволява развитието на тази инициатива. Така енорията ще бъде организирана едва след войната. След избухването на Първата световна война епископ Петков напуска София и се настанива при отците успенци в Пловдив, където дочаква края на войната. През 1920 г. напуска Пловдив и се връща в своята стара резиденция при черквата „Свети пророк Илия“ в квартал Киришане в Одрин.

На 71-годишна възраст, след като е управлявал 38 години епархията си в Одрин и в София, епископът почива на 27 май 1921 г. Погребан е в гробището на отците успенци.

13 ноември - Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат

Спомени за добри хора

Всеки от нас рано или късно се връща в годините на своите спомени, защото те са част от нашия живот. С настоящето аз се обръщам назад в годините на моите спомени, за да върна чрез мислите си отново към живот мои близки и добри хора, които вече не са между живите.

Произхождам от семейство на потомствени католици, прекарали последните си години в трудностите и опасностите на отминалния режим. Прадядо ми е италианец, казвал се е Паскал Станино и още като млад се е установил да живее в България. Живеейки в София, е бил поканен да служи в двореца на цар Фердинанд. Бил е в свитата на царя при посещението му в Русия при коронясването на последния руски император. След време, вече семеен, той се установява в Русе. Тук трите му деца, които искам да спомена: Жозефина, Жан и Летиция - моята баба, приемат католическата вяра, тази на своите родители.

Баба ми израства в Русе. Тук учи в католическия колеж, който се намира близо до къщата, в която живее, в т. нар. Алеите на Русе. На мен като малко дете баба Летиция често ми е разправяла за богатия копоритен духовен и културен живот на голямата католическа общност в града. Семейството на прадядо ми Станино

много често е било посещавано от епископ Босилков. Тези срещи са преминавали в часове на духовни размисли и интересни разговори. Като скъп спомен за мен от онова време е снимката, която прилагам. Тя е направена вероятно в двора на сградата, в която е живял духовникът. На преден план са блаженият Евгений Босилков (вляво) в разговор с прабаба ми Костанца. Снимката е направена вероятно през далечните 1941 или 1942 г. На другата снимка са представени членовете на голямото католическо семейство на прадядо ми Станино. Вдясно на снимката е самият той, а точно зад него, сложила ръка на рамото му, е най-малката дъщеря Летиция, моята баба. Чрез тази снимка е запечатан един незабравим за нас, потомците, миг от живота на тези скъпи хора.

Мил спомен е и снимката от 1960 г., направена в градината при манастира на сестрите бенедиктинки в с. Царев брод, Шуменско. Тя е по повод кръщаването на един от потомците на Станино - моя брат. На нея присъстват монс. Куртев от София, отец Йосиф Кривчев, свещеник при манастира (и двамата покойници), сестри бенедиктинки, родителите и близки на кръстения.

Накрая с гордост и признателност искам да благодаря на моите прародители и родители за проявената от тях през годините упоритост, последователност и смелост да продължат духовната си обвързаност и принадлежност към Католическата църква с всичките рискове, които времето тогава им е носело.

Летиция АНТОНОВА,
Варна

„За всичко благодарете ...
Духа не удавайте!“

I Cor. 5, 18-19

Епископ Лазар Младенов (1854 - 1917)

Роден е в Банско. Баща му поп Димитър бил освен свещеник и учител. Поп Димитър поддържал връзки с Драган Цанков и пращал дописки за в. „България“. От бащиното си училище бъдещият епископ отива във френското училище на отците лазаристи в Солун, а после и във френския колеж в Цариград. Духовното си образование завършва в Париж във висшата духовна академия на отците лазаристи. Ръкоположен е в първи духовен чин от тогавашния архиепископ на Париж. През 1878 г. е изпратен да преподава в Цариградския колеж „Свети Бенедикт“. Ръкоположен е за свещеник и се премества в Солун, за да служи на съединените българи. Назначен е за апостолически наместник за българите католици в Македония на 12 юни 1883 г., а е ръкоположен за епископ Сatalski на 6 август 1883 г. от Нил Изворов, Михаил Петков и Венеамин Евседиадис.

Епископ Младенов със свои средства и с добити от неговата енергия и инициативност помощи урежда в епархията си много училища, както и непълна гимназия в Кукуш. През 1890 г. инициативността му довежда до полагане на основния камък на българска католическа катедрала в неговото архиерейско седалище. Насърчава и няколко пъти устно одобрява устава на Обществото на

сестрите евхаристинки, а на 6 октомври 1891 г. го прави и писмено: „Похвалната главна цел на това общество: ...да спечели душите за единството на Христовата църква чрез опознаването любовта на нашият Бог Исус Христос, скрит в тайнството на любовта си.“

Ръкополага свещеници, освещава черкви и ръководи мъдро стадото си. През 1894 г. поради конфликт с отците лазаристи се стига до напускането му на епископската катедра и отзиваването му от длъжността от турското правителство в края на октомври 1894 г. В началото на декември 1894 г. Лазар Младенов се обръща с молба към Светия синод в София да бъде приет в православието. Молбата е одобрена с постановление от 8 декември с. г. Разкрайн, встъпва наново в католицизма и през 1896 г. заминава за Рим. Първоначално има служба на съветник по източните въпроси. В началото на миналия век е назначен за поддиректор на Ватиканската библиотека, чийто директор по онова време е бъдещият папа Пий XI. За 18 години на този пост Лазар Младенов написва и книга върху историята на България въз основа на непубликувани документи от подведомствената му библиотека, която остава неиздадена. Почива през 1917 г.

Свидетелство за пробуждане на звания

От стр. 1

учасието им в мисията на Църквата в 21 страни по света.

В своята проповед епископ Георги подчертава, че пътят на богоизвестената личност е изпълнен с много препятствия, но Христос води човек по трудните пътеки на спасение. „Вън от Църквата няма спасение, единственият път на спасението е чрез Иисус Христос, нашия Господ“, казва той. Софийско-Пловдивският епископ изтъква, че сестра Елка трябва да се научи да служи на Бог, да се остави в Неговите ръце, за да бъде инструмент на Неговата слава. Обърнато бе и внимание, че светът, в който живеем, е много труден и трябва да се търси силата на Иисус Христос, който победи дявола чрез кръста и ни дари спасението. Проповедникът пожела на сестра Елка да тръгне уверено, без страх.

И да бъде винаги радостна, като получава тази радост от Бог, и да я дарява на другите.

След като произнесе формулата на вечните обети, сестра Елка подписа на олтара и документа за тях. Монс. Георги й връчи кръста Христов и Библия, за да известява със своя живот Неговата любов за всички братя, да изпълнява вярно мисията, която конгрегацията ѝ повелява, и да я прилага според своята духовност в името на Църквата.

След това провинциалната настоятелка извести окончателното влизане на новата посветена в семейството на сестрите францисканки мисионерки на Пресветото Сърце Иисусово.

Сестра Елка благодари от сърце на Бог за това звание, което ѝ е дал - да следва Иисус Христо като сестра францисканка. С благодарствени слова се обърна и към своето семейство за това, че са я възпитали във вяра и любов към Църквата. Сестра Елка отбеляза и помощта на енорията и отец Христо за дните на молитва и духовна подготовка.

В своето приветствие провинциалната настоятелка сестра Бернадет Скроти изтъкна, че за нея е голяма радост и чест да се обърне към тази прекрасна асамблея и благодари на всички присъстващи, споделящи радостта на преживяването. Тя каза още, че е тук, за да представи генералната настоятелка на конгрегацията и всички сестри францисканки, които работят по света. Изтъкнато бе, че в

този ден Житница присъства в двадесет и една страни на четири континента чрез молитвата на всички сестри. Изразена бе и надеждата, че след като сестра Елка е първото цвете от градината на Житница, Божието провидение ще благослови местната Църква с нови звания. Изказана бе и благодарност към монс. Георги Иовчев. Провинциалната настоятелка сподели и за възможността да говори с папа Бенедикт XVI по време на неговото апостолическо пътуване в Кипър. Тогава тя го помолила да благослови всички техни мисионерски дела, между които е и Бъл-

гария. „Оставям ви благословя на Светия отец и моята молитва, която ще ви придружава“, завърши сестра Бернадет Скроти.

След края на литургията вярващите имаха възможност да изкажат своите благопожелания към сестра Елка.

Молитвено бдение в подготовката на вечните обети на сестра Елка се състоя на 24 септември в Житница. То бе израз на дълбока благодарност към Бог Отец за дара на званията, с които е дарил енория „Успение Богородично“, и най-вече за призванието на сестра Елка. Както всяко призвание, така и нейното се изразява като най-безценен дар именно защото Божията любов е над всичко. Казано бе, че Бог я е изbral не поради личните ѝ заслуги, но защото я е обикнал и направил свое дете, призовавайки я към религиозния живот със Своята

На стр. II

На стр. 6

С вяра, надежда...

От стр. 4

- Бихте ли посочили някой знаков момент от развитието на екзархията?

- Можем да разделим на четири периода историята на нашата Църква от източен обред. Първият е присъединяването ни към Католическата църква и след това силните удари, които носят осъществилите присъединяването в резултат на усилията на противниците му, които се опитват да разбият тази уния - донякъде успешно - с отвлечания, с убийства. През втория Църквата ни сякаш се изправя бавно на крака с помощта на Римския първовещеник. Бих казал започва една пролет, когато в лицето на папа Пий IX са изпратени като първи мисии след основаването им отците успенци, отците възкресенци, сестрите облатки, които организират силна просветна дейност в Одрин; важна роля имат и отците лазаристи, които работят в Солун. Църквата ни започва постепенно да придобива своя характер не само на духовен ръководител, но и на просветител. Във времето, когато епископ Рафаил Попов я оглавява, тя върви напред с видими успехи. Тогава се развива и монашеството в лицето на монаха Пантелеимон, който успява да събере около двеста монаси и монахини около Свиленград, около Студена. Това е наистина подем в живота на Църквата до началото на миналото столетие, когато започва третият период - след войните: Балканската, Междусъюзническата, I световна война, които нанасят огромни пора-

5
ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1444)
ноември 2010 г.

Епископ Епифаний Шанов (1848 - 1940)

Роден е на 5 септември 1848 г. в Казанлък с мирското име Бончо. Първоначално учи в училището на отците възкресенци в Одрин, а след това продължава образоването си в Рим и през 1873 г. е ръкоположен за свещеник. Приема името Епифаний. Изпратен е да служи в Солун.

Посветен е в епископски сан на 23 юли 1895 г. с титлата Ливийски, като хиротонията се извършва в Цариград на 8 септември същата година от епископ Михаил Петков. Поема управлението на Солунската източнокатолическа епархия като апостолически наместник за българите католици в Македония. Двайсет и пет години от живота си владиката посвещава на българите католици от източен обред в Македония като течен архиерей и духовен наставник.

След Междусъюзническата война в Македония почти не остават вярващи от Църквата на присъединените с Рим българи, които се пренасят в пределите на България. По тази причина на 29 април 1914 г. епископ Шанов се обръща към епископ Петков да приеме под своя юрисдикция вярващите от Македония.

На Кръстовден, 14 септември 1914 г., в село Долно Тодорак (Кукушко) пристигнал епископ Шанов, за да отслужи литургия и да проповядва. След църковната служба е арестуван и осъден на заточение. Първонач-

чално е изпратен на остров Наксос, после на остров Триkeri. На 15 август 1917 г. е амнистиран, но едва през 1919 г. успява да напусне Гърция. Завръща се в България и първоначално живее в София.

В края на лятото на 1921 г. той се обръща с молба до папа Бенедикт XV да бъде освободен от длъжността си епископ на Солунската епархия, която и без това не съществува от няколко години, както и поради напредналата си възраст. С отговор на кардинал Марини от 17 декември епископът е известен, че Светият отец приема неговата молба и му позволява да се оттегли на почивка в родното си място. Като апостолически администратор с власт над всички източни католици в България остава архимандрит Кондов.

През 1921-1922 г. дядо Шанов купува имот с къща в Казанлък, който преустрои в жилище за себе си и за отец Йосиф Раданов. В една от стаите прави параклис. Постепенно броят на вярващите се увеличава. Епископът приема действия за учредяване на енория в Казанлък.

Почива на 18 февруари 1940 г. Опелото е извършено от епископ Кирил Куртев в съслужение с отците Йосиф Раданов, Тодор Димитров и Йосиф Германов.

“За всичко благодарете...
Духа не усъдявайте”
І Cor. 5. 18-19

Архиепископ Михаил Миров (1859-1923)

Роден е през 1859 г. в с. Топузларе (Зорница), Ямболско. Завръща българската католическа гимназия на отците възкресенци в Одрин, а след това и малката семинария. Следва богословие и философия във Висшата духовна семинария в Цариград.

На 6 януари 1883 г. е ръкоположен за свещеник от епископ Михаил Петков и получава назначение като енорист в родното си село Топузларе със задължение да обслужва и съседното Доврукли (Правдино), както и по-далечното Сазлько (Тръстиково), Бургаско. В Топузларе служи в параклиса, строен през 1866 г., а във Доврукли - в частни домове. Още през първата година на своята енорийска служба открива католическо начално училище за децата и вечерно за възрастните. През 1888 г. построява нова черква, която е осветена на 8 септември 1891 г. от епископ Михаил Петков. До топузларската черква „Пресвета Богородица“ построява през 1900 г. рядката за онова време 24-метрова камбанария. По-късно отец Михаил Миров успява да изгради черква и в с. Доврукли - храма „Светото семейство“.

През 1907 г. Михаил Миров е повикан в Цариград, където е въздижен в сан архиепископ с титлата Теодосиополски. Високата порта обаче дълго бави издаването на берата, който трябва да признае и легитимира правата му на върховен духовен и гражданска наследник на българската униатска общност в Османската империя, който е издаден едва през 1909 г. - след Младотурска революция, когато властите за кратък период смекчават политиката си към българските си поданици. След Балканската и Междусъюзническата война и след Първата световна война се налага реорганизация на Католическата църква от източен обред с преместване на седалището ѝ от Цариград в София. По време на този процес Михаил Миров умира на 17 август 1923 г.

През 1927 г. бившите енории на Михаил Миров от Топузларе и Доврукли събират средства и издигат скромен паметник на своя съселянин и духовен наставник.

жения на България. Българи бежанци като две течения - от Одрин тракийските българи и от Солун, се събират тук, в България, основно в София, където се установяват. Това е един много труден период, в който Църквата също познава своето мъченичество - имаме черкви, които пълни с народ са били запалвани и изгаряни - като тази в Покрован, по време на гоненията на българите през 1913 г. Решаващо за този период е идването на архиепископ Ронкали (бъдещия папа Йоан XIII) като апостолически легат. Той е изпратен от папа Пий XI с мисията да организира живота на бежанците българи, католици от източен обред. Тогава се учредява Католическата апостолическа екзархия в България (1926) с пръв екзарх Кирил Куртев, избран от арх. Ронкали и предложен в Рим през 1926 г., една година след неговото пристигане в страната. Започва възход за Църквата под едно наистина вещо и успешно ръководство на епископ Кирил Куртев. Продължават и мисии - вече на други места; на отците възкресенци: от Одрин - в Малко Търново и в Стара Загора; на отците успенци: от Одрин - в Пловдив; организират се колежи и училища, семинари, макар и малки. През 1935 г. по желание на епископ Куртев и с помощта на монс. Ронкали в България се установяват сестри кармилитки, а преди това е основано на общността на сестрите евха-

ристински, които имат специалната мисия да работят в България. По това време - 20-те години на миналия век, се ражда поколението, което ще даде бъдещите духовници на Католическата църква в България. Това е една значителна група от звания - отец Купен Михайлов, отец Гаврил Беловеждов, отец Горазд, отец Иван Станев, отец Антон Петров и други свещеници, които помня и на които съм съвременник, които през 40-те години на миналия век заминават да учат, за да се върнат готови

срещу Католическата църква, в които свещеници са осъдени на смърт или на по 15, 20 години, правят живота в нея да замре. Още един тежък период, когато тя не може да върши нищо от своята присъща дейност - нито да проповядва, нито да развива пастирска дейност, нито да води вероучение, нито да се занимава със социална дейност. Църквата е полужива, но слава Богу, идва нов период - след 1989 г., когато тя излиза от това състояние силно обезкървена, но все пак жива. Свещениците, лежа-

помогнат да се изправи Църквата ни на крака - по времето на комунистическия режим всички чужденци свещеници бяха експулсиранi. Сега сме в този пети период, след 1989 г., когато Църквата се радва на по-голяма свобода, но се сблъска с нови трудности. Ала животът на Църквата е точно това - непрекъсната борба с трудностите, които се явяват пред нея. Именно в това е силата на Църквата - да се бори с трудностите и да излиза все по-здрава, по-силна и пречистена от сблъсъка си с тях.

Бог в деня на своето кръщене. Но вярата - както всички други благодати или дарове, които получаваме от Бог - трябва да бъде развивана. Това не е дар, който ни се дава и който трябва да пазим като нещо, което в даден момент ще ни послужи. Вярата е цял един живот, има нужда от просвета, да има свое развитие в светлината на Евангелието, в светлината на християнските добродетели, в светлината на готовността човек да живее с цената на жертвите, които тя изисква, една отговорност, едно чувство на отговорност пред Бог, Който е в нашия живот и под Чийто поглед живеем. Вярата може да бъде предавана на поколенията само ако е живяна по един достоен, истински начин. Следователно в днешния свят вярата има същото място, каквото е имала и по времето на нашите предшественици. Ако те не са живели вярата като трябва, ние нямаше да я носим в себе си. Истината е, че ние трябва да живеем така, че да можем да я предадем на онези, които идват след нас, като запалена факла. Съвременният свят се опитва да живее без вяра или да заобиколи вярата, но се сблъска само с трудности, с неразбиране, със злото; единствено човек, който притежава вяра, е в състояние днес да бъде това, което трябва. Иисус Христос казва - вие сте светлината на света. Ако имаме вяра, ще бъдем светлина за света, светлина, която не свети със своя собствена сила, а е отражение на Божията светлина. Смисълът на вярата е Бог в нашия живот.

- Как оценявате днешното състояние на общността?

- След всичко преживяно бих казал, че състоянието, в което са намира нашата Католическа църква от източен обред, ни дава много надежда и много кураж. Още преди промяната от 1989 г., през 80-години на миналия век, се забелязва силна вълна от хора, които търсяха да се приближат до Католическата църква по пътя на кръщението, и го правеха, и тези хора днес са част от нашата общност и живеят своята вяра както подобава. И точно защото има такива хора - най-вече млади хора, това ни дава повод да бъдем оптимисти, да се надяваме, че Църквата продължава своя живот напред, изправя се постепенно, възстановява своите изгубени сили. Има място за оптимизъм, защото всичко това, което днес живеем, е плод на жертвата, поднесена от Църквата през изминалите трудни времена, и съответно на благодатта, която днес имаме да продължи да живее. Когато започнахме подготовката за нашия юбилей, ние му посветихме три години. Първата - на историята на нашата Църква в светлината на вярата; запознахме се с нашата история и с примера на вярата, която са имали тези преди нас. Втората - на настоящето на нашата Църква в светлината на надеждата; и откриваме една Църква, за която можем да имаме много надежда за нейното бъдеще. И третата - годината на юбилея, е година, посветена на бъдещето на нашата Църква в светлината на любовта. Свети апостол Павел казва - вярата, надеждата и любовта - тези важни богословски добродетели, от които вярата преминава, надеждата - също, но любовта продължава във вечността - тя е съвсем с Бог. Именно честването на нашия юбилей е едно приобщаване в любовта към Бог с едно голямо упование, че бъдещето пред нас е нескончаемо.

С вяра, надежда и любов - бъдещето е пред нас

Епископ Кирил Куртев (1891 - 1971)

Роден е на 18 юли 1891 г. (с кръщелно име Колъю) в с. Дрипчево, Свиленградско - малко селце, скътано в югоизточните склонове на Сакар планина. Родителите му, православни християни, наಸърчават неговото влечење към просветата и през 1901 г. го изпращат да учи в основното училище при манастира в съседното село Мустракли, някогашната обител на прочутия в цяла Одринска Тракия монах Пантелеимон.

Колъю продължава гимназиалното си образование в Карагач, Одрин, в духовната семинария на отците успенци „Св. св. Петър и Павел“, където учи до 1908 г. По това време у младежа назрява мисълта да се посвети на свещенически живот и заедно с още десетина българчета е изпратен да следва във Висшата духовна семинария „Свети Лъв“ в Цариград.

На 8 септември 1913 г. Колъю Куртев е ръкоположен в дяконски чин от архиепископ Михаил Миров. Обредът е извършен в черквата „Пресвета Троица“ - първия храм на българите католици от източен обред. Следващата стъпка в духовното поприще е направена на 1 юни 1914 г., когато е ръкоположен за свещеник с името Стефан от епископ Михаил Петков в катедралния храм „Свети Илия“ в Одрин.

Отец Куртев се установява в Пловдив. От 1914 до 1917 г. развива с ревност своята душепастирска дейност сред българите католици от източен обред в Сливен. През лятото на 1917 г. е назначен за помощник на енорийския свещеник в с. Цар Крумово (Елкенджи), Софлу, където остава до 23 октомври 1919 г., когато епископ Михаил Петков го повиква да поеме енорията в с. Доврукли (Правдино), Ямболско.

През пролетта на 1924 г. е повикан в София за помощник на Йосафат Козаров, про-администратор на католиците от източен обред в България. А на 23 септември 1925 г. Стефан Куртев е назначен за изпълняващ длъжността апостолически администратор (екзарх) на българите католици от източен обред. Година по-късно - на 25 юли 1926 г., папа Пий XII го издига в епископски сан. Тържествената служба на хиротонията се извър-

шва на 5 декември с. г. в храма „Свети Климент“ в Рим. Като символ на своята бъдеща мисия новоръкopolоженият епископ приема името Кирил. През 1928 г. в България има организирани униатски църковни общини в 24 селища: в София, Пловдив, Варна, Стара Загора, Ямбол, Сливен, Бургас, Казанлък, Тополовград, Ивайловград и Малко Търново; в свиленградските села Студена, Дервишка могила, Мустракли, Присадец и Филипове; в ивайловградските Покрован и Кобилино; в ямболските Зорница и Правдиня; в елховските Лесово и Гранитово; в казанлъшкото Енина и в петричкото Ново Делчево. За тях се грижат 33 свещеници, които обслужват духовните нужди на 15 000 униати в България. В следващите години се създават и нови енории в с. Куклен, Пловдивско, и в Свиленград.

На 30 май 1941 г. неочеквано и за най-близките си съратници Кирил Куртев подава оставка. Замества го Иоан Гаруфалов, когото той лично ръкополага в епископско доспойство, а епископ Кирил поема ръководството на обществото на сестрите евхаристинки. Смъртта на Иван Гаруфалов кара епископ Кирил да се върне на стария си пост през 1951 г.

След процесите срещу Католическата църква в България Кирил Куртев остава единствен висш ѹерарх в страната. Поради изключителните обстоятелства той трябва да се грижи не само за униатската общност, но и за католиците от западен обред в Никуполската и в Софийско-Пловдивската епархия.

Епископът доживява да види и най-значимото събитие в живота на Католическата църква през миналия век - Втория ватикански събор. Той дори участва в неговата работа по време на втората (1963 г.) и на четвъртата сесия (1965 г.), както и на първия епископски синод в Рим през 1967 г.

На 7 март 1971 г. Кирил Куртев е в с. Куклен. По време на следобедната служба 80-годишният архиерей получава сърдечен удар. Два дни по-късно, на 9 март, сърцето на епископ Кирил Куртев престава да тупи.

- В Годината на свещеника и на юбилея ръкоположихте двама свещеници. При сестрите евхаристинки и при сестрите кармилитки също има попълнения. Това може ли да се приеме като възновен стремеж към духовност и звания след еуфорията от десетоноемврийската промяна и след последвалото отдръпване от ценностите на вярата?

- Наистина, до 1989 г. Църквата беше подложена на ударите на една сила на атеистична пропаганда и заедно с това на конкретно противопоставяне срещу всеки, който чувстваше някакво звание или привличане към Църквата. Целта беше хората, особено младите, да бъдат държани възможно най-далече от нея. Нашата Църква беше затворена в една изкуствено ограничена среда - пътуванията бяха почти невъзможни както и контакти с чужденци, за да нямаме никакви връзки с Универсалната църква и да не чувстваме силата, която притежава Католическата църква. Но това премина... Разбира се, след такъв период не може да няма хора, които да изпитват или да искат да осъществят желанието си да служат в Църквата. И тези ръкоположения на свещеници, попълненията в монашеските общности са като отклик на всичко това, кое то се е правело в Църквата, а и свидетелстват за навлизане в един нормален живот. За малка общност, каквато е Католическата църква в България, ръкополагането на двама души за една година е много хубаво и е благодат. Влизането на няколко монахини или монаси е също благодат. Това дава нова сила, нов кураж на всички от нас, които познаваме миналото на Църквата и трудностите, през които е минала. Показва, че въпреки всичко тя продължава да е живява и сега навлиза в своя нормален живот. Всичко това е благодат, сила, кураж, пример за онези, които идват след нас.

- Какво е мястото на вярата в съвременния свят?

- Вярата винаги е имала място в живота на човека. Вярата е най-голямото богатство, което човек получава като дар от

**„Зърна паднаха
на добра почва
и като
поникнаха,
дадоха
стократен
плод...“** (ев. Лука)

От стр. 1

мосферата на братска любов и единство и ще я предадем на идните поколения. Нека заприличаме на Божието царство от Исусовата притча за синаповото зърно, „... което един човек взе и пося в градината си. То израсна и стана голямо дърво, тъй че птиците си виеха гнезда в клоните му...“.

Черквата е построена в края на XIX век от група чешки работници, които се заселили тук и „посели“ своето „добро зърно“. Сега тя се смята за културен паметник, но с течение на годините претърпява разрушения от сполетели града земетресения и липса на своеевременни ремонти. Тази година благодарение на голямото старание на енорийски свещеник отец Стражил черквата получи финансова подкрепа от международна католическа организация и беше извършен основен ремонт. Сега богомолците спокойно я посещават и се радват на прекрасния ѝ вид.

Божена ПАНАЙОТОВА

**Епископ Йоан Гаруфалов
(1887 - 1951)**

Роден е на 15 август 1887 г. в Малко Търново. В къщата на неговия дядо Стойчо Гаруфалов е осветен първият католически параклис в Малко Търново през 1861 г. След завършване на образоването си в Малко Търново и в София той постъпва в Одринската българска католическа гимназия на отците възкресенци, където през 1905 г. постъпва в тяхното общество. След новициат в Краков от 1908 г. до 1912 г. следва философия и богословие в Григорианския университет в Рим, където на 30 март 1912 г. е ръкоположен за свещеник от архиепископ Михаил Миров. През същата година се завръща в Одрин и става учител по катехизис, рисуване и пееене в българската католическа гимназия. През 1915 г. е изпратен в родния си град и остава там до 1940 г. По време на неговото пребиваване в Малко Търново е построен новият източнокатолически храм на мястото на строената през 1868 г. черква. Първата копка е направена на 1 май 1931 г.

През лятото на 1932 г. започва изграждането и на камбанария, завършена за две години. Вътрешното оформление на храма е направено през лятото на 1935 г. През 1941 г. малкотърновската общност се разделя със своя енорийски свещеник и учител Йоан Гаруфалов, който е повикан в София, за да замести оттеглилия се епископ Кирил Куртев.

На 6 юли 1942 г. папа Пий XII назначава Йоан Гаруфалов за апостолически екзарх на българите католици от източен обред с титлата епископ Лаганийски. Ръкополагането се извършва на 1 ноември с. г. в енорийския храм „Успение Богородично“ в София от епископ Кирил Куртев в съслужение с Дамян Теелен, епископ на Никополската епархия, и Иван Романов, епископ на Софийско-Пловдивската епархия. Присъства също архиепископ Джузепе Мацоли, апостолически делегат в България. През 1943 г. епископ Йоан Гаруфалов се евакуира в Стара Загора, където остава до края на войната. Той управлява епархията в продължение на десет години. Умира на 7 август 1951 г.

Бедният Франциск прави гушите богати и щастливи

Репортаж от францисканския манастир в град Раковски

В богат оазис на духовност се превърна манастирът на отците францисканци конвентуалци в град Раковски „Свети Максимилиян Колб“. Два дни преди честването на църковния празник на свети Франциск от Асизи (4 октомври) в манастирската черква беше организирано бдение в чест на светеца, основател и покровител на францискански

орден. То бе водено от отец Димитър Димитров от енория „Пресвето Сърце Исусово“ - кв. Генерал Николаево. В специалната молитва участваха още домакинът отец Ярослав и отец Христо Табаков от енория „Успение Богородично“ - Житница, както и милосърдните сестри францисканки мисионерки от Житница и Генерал Николаево, и сестрите бе-

дрехи и запалени свещи, които със специална хореография поднесоха пред олтара кръста от Сан Дамяно, тясно свързан със страстното обръщане на свети Франциск. След това всички присъстващи чуха кратка биографична справка за живота и делото на светеца, който и в XXI век има своите последователи както в монашеския живот, така и в светския. След кратки молитви за Църквата, за нейните ръководители и служители, отец Димитър направи кратко, но много съдържателно размишление за смисъла на живота, представен ни от свети Франциск, и това, че неговите дела са толкова актуални в днешно време, колкото и в епохата, когато е живял. Свещеникът не пропусна да отбелжи и факта, че, отказвайки се от всичко и приемайки бедността за своя сестра, Франциск от Асизи винаги е бил щастлив, особено в моментите, когато е помагал на нуждаещите се. Накрая на молитвеното бдение със запалени свещи в ръце всички богослови се отправиха към статута на Дева Мария, която е поставена в манастирската градина. По този начин в първата събота на месеца беше отадена и дължимата почит към Небесната майка. Там, водени от отците, всички се помолиха за папата, владиците и свещениците, монашеските францискански общности, както и за своите лични намерения.

В неделя вечерта също тържествено беше отбелязано навечерието на празника на свети Франциск. Празничната литургия бе водена от генералния викарий на Софийско-

Пловдивската епархия отец Стефан Манолов в съслужение с отците домакини отец Евгений Ружански - настоятел на отците францисканци конвентуалци в България, и отец Ярослав Барткиевич. На олтара бяха също отец Любомир Венков от Пловдив, отец Христо Табаков от Житница и отец Борис Стойков от енорията в квартал Секирово. Заедно с тях служи и отец Йовко Пищийски, който работи като секретар на папския нунций в Панама. Както предния ден, така и в тази литургия участваха много вярващи - и от град Раковски, и от други енории на диоцеза. Всички те с голяма радост чуха проповедта на отец Стефан, който надълго и нашироко обясни значението на евангелската бедност такава, каквато е „изповядвал“ свети Франциск, както и значението на думата бедност, както се разбира във все-кидневието. Генералният викарий отбеляза още, че да бъдеш беден за Христос, не означава да изпаднеш в беда, а да богатееш за неговите блага и обещан живот в небето. Именно и към това се е стремял Франциск от Асизи, когото почитаме в наши дни, завърши отец Стефан.

На празника на светеца - 4 октомври, в манастирския храм бе отслужена тържествена литургия от отец Евгений, както и в енорийския храм на квартал Парчевич, където работят францисканците конвентуалци. Отец Ярослав пък бе проповедник в енория Белозем, чиято черква е посветена именно на свети Франциск.

Иван КЪРЧЕВ

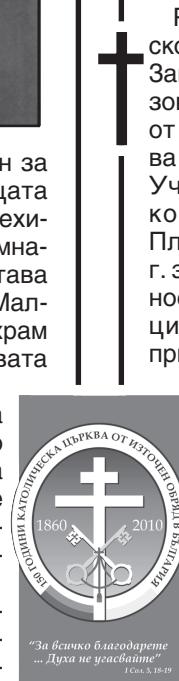
**7 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 10 (1443)
октомври 2010 г.

недиктинки от Секирово.

Почивният ден даде възможност в бдението молитвено да се включат и доста мириди от всички по-горе избрани енории. То започна в тъмна черква, само подредените свещи на олтара и около статутите на светците светеха, сякаш приканваха всички да насочат вниманието си и да се за-мислят за делата на тези, които ни предхождат в небесното царство, особено за свети Франциск. А за да пригадат по-голяма тържественост на почитта към Исус и неговия служител - Бедняка от Асизи, сестрите от Житница бяха организирали младежи с бели

Архиепископ Методий Стратиев (1916 - 2006)

Роден е в с. Устрем, Елховско, с кръщелно име Никола. Завършва началното си образование в с. Срем, след което от 1928 до 1931 г. продължава в Ямболската прогимназия. Учи пет години във френския колеж „Свети Августин“ в Пловдив. На 6 октомври 1936 г. заминава за Франция. На 21 ноември с. г. постъпва в новициат при отците успенци и приема името Методий. Учи в семинарията за чуждите мисии в Нозерао, Източна Франция. В периода от 1937 до 1942 г. следва философия и богословие в Католическия институт в Париж.

На 26 юли 1942 г. е ръкоположен за свещеник от епископ Пий Неве (1877-1946). В края на юли 1943 г. отец Методий се завръща в България. В Пловдив става ректор на духовната семинария „Св. Петър и Павел“ и преподава френска литература в колежа „Свети Августин“. Развива активна публицистична дейност в католическата преса.

На 18 май 1946 г. Методий Стратиев е назначен за енорийски свещеник на източнокатолическата енория „Св. Кирил и Методий“ в Ямбол, като също така е настоятел на пансиона на отците успенци в града.

На 11 юли 1952 г. след вечерната литургия в черквата нахлуват милиционери и цивилни агенти на Държавна сигурност и арестуват отец Методий. На съдебния процес от 29 септември до 3 октомври 1952 г. той получава присъда 14 години лишаване от свобода и конфискация на имуществото. Отец Методий минава през затвора в Плевен, лагера в Белене, затвора в Пазарджик, кариерата в Огняново, Самоводенската кариера. С труда си духовникът съкращава присъдата си от 14 на 11 години и е освободен през 1963 г.

На 28 април 1963 г. той е назначен от папа Йоан XXIII за помощник-епископ на Католическата апостолическа екзархия и титулярен епископ на Диоклецианопол, а на 5 септември 1965 г. е ръкоположен за епископ от екзарх Кирил Куртев. След смъртта на Кирил Куртев епископ Методий ръководи екзархията от 9 март 1971 г. до 5 септември 1995 г. На 18 декември с. г. е номиниран за архиепископ от папа Йоан-Павел II.

На 11 януари 2006 г. чества деветдесетия си рожден ден; четири месеца по-късно след кратко боледуване се преселва във вечността.

Откриване на новата учебна година в Житница

В утринта на 15 септември енорийската черква „Успение Богородично“ в Житница бе изпълнена с ученици, учители, родители, баби и дядовци. Всички участваха в тържествената литургия по повод новата учебна година. Месата бе отслужена от енорийския свещеник Христо Табаков. Отецът се обърна към възпитаниците на ОУ „Христо Смирненски“ с думите, че през цялата година трябва да бъдат послушни на своите преподаватели - така, както апостолите са

Учениците да бъдат като Христовите апостоли

били послушни на Исус. В кратката си проповед свещеникът наблегна и на това, че учениците трябва съвестно да изпълняват своите задължения в училище и да бъдат винаги готови да получават нови и нови знания. Отец Христо не пропусна да насърчи както учениците, така и техните близки, че трябва по-често да посещават литургията и особено да не пропускат тази в неделния ден.

След службата почти всички богослови се отправиха към училищния двор, където официално бе открита учебната 2010/2011 година. Най-развълнувани бяха децата от първи клас и, разбира се, техните родители. По традиция церемонията започна с издигане на националното знаме

и изпълнение на българския химн и химна на Европейския съюз. След това директорът на училището Надя Петрова поздрави всички ученици и преподавателския колектив по случай започването на новата учебна година. Тя пожела на всички здраве и щастие и ползотворна учебна година. След това отец Христо благослови и поръси всички със светена вода. Помоли се Божията благодат да се излива всекидневно над децата и техните учители.

Най-щастливи от първия учебен ден бяха малчуганите, които за първи път прекрачиха прага на родното училище. Преди това всички те рецитираха по едно стихотворение, след което бяха посрещнати с питка и мед. През тази учеб-

на година в Житница ще се обучават 76 деца от първи до осми клас.

За техните батковци и каички, които вече не учат в Житница, беше отслужена вечерна литургия. Преди богослужението те имаха възможност да се изповядат и така по-лесно да започнат учебната година в горния курс. Енорийският свещеник и сестриите францисканки съобщиха, че новата пасторална година ще започне в началото на октомври. Дотогава родителите на децата от втори и седми клас трябва да ги запишат за вероучение, за да се подгответ съответно за тайнствата Първо причастие и Миропомазване.

Иван КЪРЧЕВ

Любов и надежда

Параклисът в Софийските католически гробища се оказва твърде малък, за да приюти всички богослови, идващи с любов и надежда да възпоменават паметта на свои роднини, близки и приятели. Това се случва на всеки 2 ноември.

Стародавна традиция - поточно още в I век преди Христос - е живите да се молят за своите покойници. В Книга II, Макавейска (12, 38-45), авторът отбелязва случилото се в гр. Адолам, където Иудините бойци след битката срещу Идумея погребвали телата на загиналите воини. И тогава откриват под хитона на всеки от убитите бойци вещи, посветени на иамийските идоли, каквито законът

забранявал на иудеите. „И захванаха молитва, молейки да бъде съвсем изгладен стореният гръх; а доблестният Иуда... прати в Йерусалим, за да бъде принесена жертва за гръх и постъпи твърде хубаво и благочестно, мислейки за възкресение; защото ако той не се надяваше, че падналите в битката ще възкръснат, излишно и напразно било да се молим за мъртвите. Но той мислеше, че на умрелите в благочестие е пригответа превъзходна награда - каква света и благочестива мисъл! - затова принесе за умрелите умилостивителна жертва, да бъдат освободени от гръх.“

Като израз на тази надежда едва през X в. по предложение на абат Одилон, един от ревностните дейци на известната Клюнишка реформа на монашеството в Западна Европа, Католическата църква вече официално установи ежегодното възпоменаване паметта на покойниците на 2 ноември.

В енциклика „Spe salvi facti sumus“ (Нашето спасение е в надеждата /Рим. 8, 24/ от 30 ноември 2007 г., № 48) папа Бенедикт XVI обяснява: „Още в ранното християнство присъства мисълта, че можем да помагаме на починалите с молитва в тяхното междинно състояние... На починалите е възможно да бъдат подарени „почивка и отдих“ посредством Евхаристията, молитвите и милостинята. Това, че любовта може да достига до отвъдното, че и двете страни могат да си дават една на друга и да получават една от друга, при което оставаме привързани един към друг и отвъд границата на смъртта, е било основно убеждение за християните през всички столетия и остава утешителна практика и днес. Кой не изпитва нужда да изпрати на своите близки в отвъдното знак за доброта, за благодарност или знак на молба за прошка... Нашата надежда е винаги крайно необходима надежда и за другите; в действителност само по този начин тя ще бъде надежда и за мен самия. Като християни никога не трябва да се питаме - как да спася себе си? А да питаме така - как да служа, та да бъдат спасени други, та и за други да изгрее звездата на надеждата? Тогава ще съм направил най-много и за собственото си спасение.“ (Преводът на цитата е на енциклика е на Радио ТАУ - БГ)

Отговорът на този въпрос обяснява надеждата, с която на 2 ноември по-специално, но и всеки ден се молим за покойниците и с тази надежда потвърждаваме вярата си в обещанието на светците.

Иван ТЕОФИЛОВ

Монс. Клаудио Чели: Мисията на католическия журналист е да работи за справедливост, мир и диалог с институциите

Мисията на католическия журналист е „да съобщава, обяснява и коментира едно събитие, полагайки го в контекста на вярата“. Това заяви архиепископ Клаудио Чели при откриването на XXIII световен конгрес на Международния католически съюз на работещите в медиите (UCIP), който се състоя от 14 до 19 септември в Уагадугу, Буркина Фасо. Основната тема на форума бе „Медиите в

служба на справедливостта, мира и доброто правителство в един свят на неравенство и бедност“. Архиепископ Чели припомни думите на папа Бенедикт XVI за Световния ден на мира 2009 г.: „Да преоборим бедността, да изградим мира“, като подчертава: „Католическият журналист е призван да бъде възпитател, проповядвайки промяна в стила на живот, в моделите на консултация и преди всичко в струк-

турите на властта, които имат задачата да управляват нашите общества.“ Ватиканският представител посочи диалога като едно от главните условия за мира, справедливостта и доброто управление. „Днес открояният диалог е приоритет и Църквата участва в него посредством присъствието на Светия престол в различни международни организации, както и чрез специфичното и многообразно

участие на местните Църкви и вярващите в обществото под знака на солидарността.“

На конгреса участваха учени, експерти и журналисти от цял свят, а неговата основна цел бе да насърчи свободата на изразяване, информацията и развитието на свободни, независими и плуралистични медии.

Нашият знаменит съгражданин

Нямам намерение да се докосвам до живота на монс. Иван Романов. Той е твърде необикновен и трагичен. Аз мога само да споделя мои впечатления от детството - времето, когато много често епископ Иван Романов беше скъп гост по празниците в своето родно село Секирово, сега квартал на град Раковски. Секирово с немалко основание е наречено владишко село, понеже е закърмило достойни хора, радетели за католическата вяра.

Ние бяхме свикнали с неговото присъствие, една привилегия да го виждаме често като негови съграждани. Аз, набедената ораторка, съм му чела поздра-

вително слово, умело подгответо от сестра Теодора Славчева. Чудо е, че след толкова години все още пазя тези текстове, написани с детската ми почерк, слова към него и към бляжения вече епископ Евгений Босилков. Ето и самия текст - твърде литературен и тогава, и сега.

„Ваше Високопреосвещенство,

Каква чиста радост изпълва днеска нашите малки детски сърца, че можем да Ви поздра-

вим с добре дошли между нас.

Радваме се от сърце, че имаме рядкото щастие да обкръжим добрия наш владика и любим духовен пастир, та да му изкажем нашата топла благодарност и синовна обич.

Ваше Високопреосвещенство, ще настояваме, щото нашата привързаност към Вас, към нашите добри свещеници да се прояви и в нашия всекидневен живот. Чрез тайнството миропомазване, което днеска приехме от Вашите ръце, ние станахме по силата на Свети Дух борци

за Христа - борци за истината. Обещаваме Ви, Ваше Високопреосвещенство, че ще държим

високо знамето на Христа и та да се покажем достойни чеда на Църквата. Ние искаме да бъдем Вашата радост и Вашата гордост. В знак на благодарност приемете този скромен подарък от Вашите ръце.

Никой не мислеше тогава, в еуфорията на общата радост и празничност, че този благороден, достолепен човек само след няколко години ще завърши живота си мъченически в студения и мрачен затвор.

Хортензия МЕДАРОВА,
Пловдив

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1444)
ноември 2010 г.

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI ОТКРИ СИНОДА С АПЕЛ ЗА МИР И СПРАВЕДЛИВОСТ В РЕГИОНА

„Да се живее достойно в собствената родина е основно човешко право и затова е необходимо да се подпомагат условията на мир и справедливост в близкоизточния регион.“ Това е апелът, отправен от Светия отец по време на тържествената литургия за откриването на Синода за Близкия изток, отслужена на 10 октомври в базиликата „Свети Петър“. В проповедта си папата призова за продължаване на конструктивния диалог с евреите и мюсюлмани. Евангелието бе прочетено на латински и гръцки език, а в молитвените намерения се поиска „развитието на положителния светски характер на държавата и наследството на човешките права“. Синодалната асамблея за Близкия изток продължи до 24 октомври по основната тема „Общение и свидетелство“.

„Ценна и обичана част от Божия народ“ - така папата определи Близкия изток в своята проповед. Земя, която превиждава „трудни и мъчителни моменти“. Ето защо синодалните отци са призвани да размишляват, за да разберат какво е „настоящето и бъдещето на вярващите и местното население“.

„Бог гледа на този район на света от друга перспектива, „свише“, каза папата. „Тя е земята на Авраам, Исак и Яков; земята на извеждането и завръщането от изгнаничеството; земята на храма и пророците; земята, в която Единородният син се роди от Дева Мария, където живя, умря и възкръсна; люлката на Църквата, установена, за да възвестява Христовото евангелие до краишата на света. И ние също като вярващи гледаме по този начин на Близкия изток - в перспективата на историята на Спасението.“

Светият отец се спря на темата на синода - общението и свидетелството. „Без общение не съществува свидетелство, а голямото свидетелство е именно животът в общение...“

„Синодът на епископите е привилегирован момент - продължи папата, - за да обновим благодатта на Петдесетница, та Благата вест да бъде възвестена уверено и да бъде приета от всички.“ „Целта му е предимно пасторална - поясни още той. - Въпреки че не могат да пренебрегнат деликатната и понякога трагична социална и политическа ситуация в някои страни, пастирите на Църквите в Близкия изток искат да насочат своето внимание предимно върху основните аспекти на своята мисия... Това е благоприятен повод и за конструктивното продължаване на диалога както

ВЪПРЕКИ ЗАПЛАХИТЕ И ФАЛШИВИТЕ БОЖЕСТВА ЦЪРКВАТА Е СИЛНА БЛАГОДАРЕНИЕ НА ВЯРАТА

Вярата е фундаментът, върху който Църквата здраво е стъпила въпреки заплахите и разрушенията, каза папата на първата генерална сесия на Синода за Близкия изток. Папата обясни божественото майчинство на Дева Мария и предупреди за съвременните фалшиви божества като тероризма, капитализма и дрогата, които заробват човека.

Божественото майчинство на Мария. „Там, където се ражда Христос, започва повикът за изграждане на Неговото тяло, което е Църквата - каза папата.

Синод за Близкия изток

с евреите, с които ни свързва по неразривен начин историята на Завета, така и с мюсюлманите.“

Папа Бенедикт XVI пожела вярващите да почувстват радост, че живеят в Светата земя. „Затова е необходимо да се подпомагат условията на мир и справедливост, необходими за хармоничното развитие на всички жители в региона. Ето защо всички са призвани да дадат своя принос: и международната общност, и религията с най-голямо присъствие в региона, чрез наследството на духовните и културните ценности, които обединяват хората и отхвърлят всеки израз на насилие. Християните ще продължат да дават своя принос не само с дейности от социален характер - като училища и болници, а преди всичко с духа на евангелските благенства, които вдъхновяват прошката и помирението.“

На края папата повери работата на синода на светците от „благословената земя“ на Близкия изток и на закрилата на Дева Мария, просейки още веднъж от Бог мир за този регион.

Основните целите на синода са „да утвърди и укрепи християнската идентичност чрез Божието слово и църковните тайнства“. На второ място - „да обнови църковното общение между местните Църкви, за да свидетелстват по-добре истинския християнски живот, неговата радост и жизненост“. Това включва икуменически усилия и диалог с евреи и мюсюлмани „за благото на цялото общество“ и за да може „религията да стане повод за мир“. Освен това синодът припомни на християните „причините за тяхното присъствие в едно предимно мюсюлманско общество: арабско, турско, иранско или еврейско“.

Несигурната обстановка за християните в Близкия изток. В Близкия изток Католическата църква е представена с нейните традиции от шест патриаршески Църкви, всяка със свое богато духовно, богословско и литургично наследство, които са богатство за цялата Църква и имат апостолски произход. И би било „истинска загуба за

Канада, САЩ и Бразилия.

Освен това трябва да се отбележи присъствието на 19 епископи от граничещи с района държави от Северна и Източна Африка, както и от страните със значителни християнски общности от Близкия изток.

В синода участваха също ръководителите на 14 ведомства от Римската курия, тясно свързани с живота на Църквата в Близкия изток, както и 17 синодални отци, назначени от папа Бенедикт XVI. Присъстваха и 10 представители от Съюза на генералните настоятели.

Сред синодалните отци имаше девет патриарси (седмина от които действащи), 19 кардинали, 65 архиепископи, 10 титулярни архиепископи, 53 епископи, 21 викарийни епископи, 87 посветени, четирима от които избрани от Съюза на генералните настоятели.

На синода участваха също 36 експерти и 34 слушатели от двата пола. Като се вземат предвид членовете на генералния секретариат, предводачите, помощниците, както и техниците, броят на пряко ангажираните в работата на асамблеята става 330 души.

На сесиите присъстваха представители на шест Източнокатолически църкви: етиопска, гръцка, румънска, сиро-малабарийска, сиро-малкабарийска и украинска.

От 185-те синодални отци 140 са от източнокатолическа традиция. Епископите от латински обред са 45, от които 14 са от Близкия изток (в специалната асамблея за Ливан участваха 53 епископи от източнокатолическата традиция и 16 от латински обред).

- Божията Майка, Теотокос, е Майка на Църквата, защото е Майка на Онзи, Който е дошъл, за да ни обедини в Своето възкръснало тяло“.

Терористичната идеология диктува разрушителна власт, която заплашва света. „Открито в името на Бог се извършват насилия. Но това не е Бог, а фалшиви божества, които трябва да бъдат разобличени, защото не представляват Бог.“

Разрушителната власт на дрогата. Папата разобличи дрогата, наречайки я „ненаситно животно, което разрушава и завладява всички части на света: „Тя е божество, но фалшиво и затова трябва да падне - посочи Светият отец. - Както трябва да падне и начинът на живот, пропагандиран от либералното общество, в който бракът няма стойност, целомъдрито не е добродетел и т.н. Тези доминиращи идеологии се налагат със сила, те са божества. Но в името на светците, на болката на вярващите и в името на Майката Църква, към която ние се причисляваме, тези божества трябва да паднат.“

Папата се позова на сцената от Апокалипсиса (Откр. 12), в която червен змей заплашва Божията майка, но земята помага на жената и „погълъща реката, която змеят бе изпуснал из устата си“. „Смятам, че образът на реката може лесно да се обясни - каза той. - Това са всички течения, които искат вярата да изчезне и само те да диктуват начина на живот. Земята, която погълъща тези течения, е вярата на обикновените хора, която защитава Мария и спасява Сина.“

Мъдростта на вярата. За папата якостта на Църквата се намира в мъдростта на обикновената вяра. „Това се вижда и днес - климатичните проблеми заплашват основите на земята, но основите всъщност са заплашени от нашето поведение - поясни папа Бенедикт XVI. - Външните основи се клатят, защото са разплатени вътрешните - моралните и религиозните, вярата, посочваща праведния начин на живот. Вярата е основата, а основите на земята не могат да се разплатят, ако тя остане твърда във вярата.“

Главни разглеждани теми

Универсалната църква и за християнството, ако те изчезнат точно там, където са родени“. Това е и „тежката отговорност“ на Църквата и вярващите - да съхраняват християнската вяра по тези свети земи“. Причините за несигурността на християните са различни: емиграцията на цели семейства, на малняването на раждаемостта, увеличаването на враждебността срещу евангелските ценности, но също така и „липсата на единство сред клира“, което придава „обратен знак на свидетелството“.

Регионалните конфликти правят още по-несигурно присъствието на християни в Близкия изток, се посочва в работните документи. „Израелската окупация в палестинските територии още повече затруднява всекидневието, свободното движение, икономиката, социалния и религиозния живот, включително и дъстъпа до култовите места...“ Освен това, „някои християнски фундаменталистки групи оправдават несправедливата политика, наложена на палестинците, което прави още по-деликатна позицията на арабските християни“.

Свободата на религията. На Изток религиозна свобода означава само свобода на култа, а не „свобода на съзнанието, което включва свободата да се вярва или не, практикуването на религията по индивидуален или обществен начин и дори свободата за промяна на религията“. Като цяло на Изток религията е социален и дори национален избор, но не индивидуален, се казва в документите. „Промяната на религията се смята за предателство към общество, културата и нацията, която е изградена главно върху една религиозна традиция.“ Освен това „ислямският екстремизъм продължава да расте по целия регион и се превръща в заплаха за всички християни, евреи и мюсюлмани“.

Емиграцията. В този контекст на конфликти, финансово трудности и политически и религиозни ограничения християните продължават да емигрират. Една от основните причини е, че „международната политика много често пренебрегва съществуванието на християните, които са първите жертви“. От друга страна, в Близкия изток се наблюдава нараства-

ща имиграция на африкански и азиатски работници, сред които много християни, които често стават обект на „социална несправедливост, эксплоатация и сексуално насилие“.

Църковното общество. Това общество в лоното на Католическата църква се проявява чрез два главни знаци: кръщението и Евхаристията в общение с Римския епископ и Свети Петров приемник, постоянна и видима база за единението във вярата и общението. Всички християни се призовани да се чувстват „членове на Католическата църква в Близкия изток, а не само членове на местна Църква“. Христовите служители и богопосветените са призвани да бъдат „пример за другите и да водят обикновен живот с реално откъсване от парите и удобствата в света, практикувайки целомъдрие и чистота и прозрачност в отношенията“.

Христианското свидетелство и мисия. Католиците са призвани „все повече да бъдат истински свидетели на Христово Възкресение в обществото“. Вярващите трябва да поемат още повече своята роля на кръстени, участвайки в пастирски инициативи и особено в социалния живот. Християните могат да дадат особен принос за справедливостта и мира и имат дълга „смело да разобличават насилието независимо от коя страна идва, като дават пример за другите и да водят обикновен живот с реално откъсване от парите и удобствата в света, практикувайки целомъдрие и чистота и прозрачност в отношенията“.

Христианското свидетелство и мисия. Католиците са призвани „все повече да бъдат истински свидетели на Христово Възкресение в обществото“. Вярващите трябва да поемат още повече своята роля на кръстени, участвайки в пастирски инициативи и особено в социалния живот. Християните могат да дадат особен принос за справедливостта и мира и имат дълга „смело да разобличават насилието независимо от коя страна идва, като дават пример за другите и да водят обикновен живот с реално откъсване от парите и удобствата в света, практикувайки целомъдрие и чистота и прозрачност в отношенията“.

Страницата е по материали на **ИСТИНА VERITAS**
Брой 11 (1444) ноември 2010 г.

Новости и статистика

Специалната асамблея на епископите от Близкия изток събра за първи път около Епископа на Рим почти всички католически ординари от Близкия изток. Освен това за първи път официален език на синода бе арабският и участваха двама делегати, назначени от Светия отец ad honorem - кардинал Насрала Сферир, патриарх на маронитите в Ливан, и Негово блаженство Емануел III Дели, халдейски патриарх в Ирак.

Тази синодална асамблея бе най-кратката - само 14 дена - заради малкия брой участници, опростената методология на работните сесии, както и поради малцинственото положение на католиците в Близкия изток. Освен това Ватикан не показва пастирите да бъдат дълго време далеч от своите вярващи.

Църквата в Близкия изток обхваща територията на 16 държави - Саудитска Арабия, Бахрейн, Кипър, Египет, Обединените арабски емирства, Иран, Ирак, Израел, Кувейт, Ливан, Оман, Катар, Сирия, Турция, Палестинските територии и Йемен - с обща площ 7 180 912 кв. км. Населението им е 365 милиона, от които 5 707 000 са католици, т.е. 1,6% от жителите, докато общият брой на християните е около 20 милиона, или 5,62 % от населението.

На синодалната асамблея участваха 185 синодални отци, 159 от които са от ех officio. Сред тях са 101 ординари на църковните окръзи в Близкия изток, 23 от диаспората, които се грижат за вярващите от Източнокатолическите църкви, емигрирали от Близкия изток в различни страни по света като Франция, Италия,

Канада, САЩ и Бразилия.

Освен това трябва да се отбележи присъствието на 19 епископи от граничещи с района държави от Северна и Източна Африка, както и от страните със значителни християнски общности от Близкия изток.

В синода участваха също ръководителите на 14 ведомства от Римската курия, тясно свързани с живота на Църквата в Близкия изток, както и 17 синодални отци, назначени от папа Бенедикт XVI. Присъстваха и 10 представители от Съюза на генералните настоятели.

Сред синодалните отци имаше девет патриарси (седмина от които действащи), 19 кардинали, 65 архиепископи, 10 титулярни архиепископи, 53 епископи, 21 викарийни е

Към католическата младеж в България И към всички, които желаят да се присъединят

**Девет месеца молитва за младежите в България и в целия свят
Девета, последна година**

Да бъдем светлината на света...

**ОТ АПРИЛ ДО ДЕКЕМВРИ
Декември 2010 г.**

Да се молим за повече общуwanе, за открыто и споделяне между възрастните и младите

Душата на човек е като поле, заобиколено от всички страни с високи планини. Всичко, което се намира в това поле, докосва най-съкровеното у човека, дълбините на сърцето му. И най-тихият полъх на вътъра поклаща пролетните цветя, разцъфнали след майския дъжд. Високите и стръмни склонове са непристъпни. По тях има тайни пътеки, които се откриват не пред всеки. Понякога тези пътеки не водят даже до високите върхове, откъдето се открива гледка към хилядите цъфнали цветя. До центъра на мое то поле отива само Бог и аз, когато пожелая - там са моите мечти, планове, проекти, моите радости, моите проблеми, моите слабости, хората, които обичам..., хората, които срещам. Това е мое то поле.

Бог изпраща своето сълнце да огрява и прави всичко да расте. Той е Този, на Когото имам пълно доверие, Който може свободно да се разхожда във всички кътчета.

Хората. Хората, които са повъзрастни от мен - онези, които са ми дали живот, които дават всичко от себе си, за да се грижат за мен, за моите братя и сестри, които ме обичат безкрайно - моите родители, и други по-възрастни оставят следи в моята душа по пътеките на моето поле - познати и непознати.

Доверие - аз давам ключ към тези тайни пътища и скрити места само на когото искам. Хората често не отговарят на нашите очаквания, понякога ни нараняват, понякога оставят дълбоки рани, забравят, че ключовете са им били дадени. Ето защо тези ключове са много ценни и този, който иска да ги получи, трябва да ги заслужи, а това става единствено срещу едно малко цвете, наречено доверие.

•••

Псалм 120

Подигам очи към планините, откъдето ще ми помогн дойде.

2. Моята помощ е от Господ, Който сътвори небето и земята.

3. Той не ще даде да се поклати ногата ти; няма да задреме Оня, Който те пази.

4. Не дреме и не спи, Който пази Израيلا.

5. Господ е твой пазител; Господ е твоя сянка откъм твоята дясна ръка.

6. Сънцето денем няма да те удари, нито месечината нощем.

7. Господ ще те опази от всякакво зло; ще опази твоята душа (Господ).

8. Господ ще пази твоето излизане и твоето влизане отсега и довека.

В светлината на Първа светла тайна - Кръщението на Исус

**Отче наш...
Радвай се... (10x)
Слава на Отца...**

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

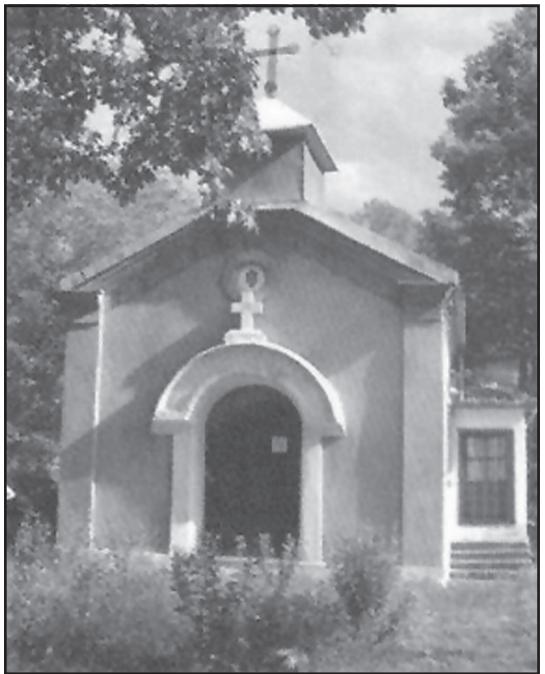
Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Отец Страхиил: Да Възвърнем самочувствието на нашите енориаши като членове на Универсалната църква

Радост, благодарност и гордост - с тези чувства вярващите от католическата енория „Дева Мария на броеницата“ във Велико Търново честват 120-ата годишнина от построяването на храма. За енорийския свещеник отец Страхиил Каваленов празникът е повод за осмисляне на идентичността и укрепване на вярата на католиците в района.

- Наистина, 120 години е дълъг период от време, през който нашата енория преживя много. Но сме благодарни на Господ за всички онези благодати, с които Той изпълва жителите на този град и района. Енорията е от младите енории след Освобождението на България. Тя е създадена през 1890 г., когато в страната започват да пристигат специалисти и работници от чужбина, които поставят началото на модерната българска индустрия. Благодарение на чешки работници, граждани на Австро-Унгария, е създадена и нашата енория - заедно с няколко фабрики, заработили

във Велико Търново. В течение на много години този малък параклис обслужва техните семейства. Големият разцвет на енорията настъпва през 30-те години на миналия век, когато тук вече има постоянен енорийски свещеник. Много е важно това, което открихме в нейните архиви: папският представител в България монс. Анджело Ронкали - бъдещият папа Йоан XXIII - е бил в много добри приятелски отношения с енорийския свещеник отец Карло Раев. Архиепископът е служил в нашата енория и винаги е заявявал своята привързаност към този прекрасен град и район

- Може ли да се каже, че с юбилея започва едно ново възраждане на енорията?

- Видимо е обновлението, което успяхме да постигнем, и не е само ремонтът на църковната сграда. През последните месеци извършихме духовната подготовка за празника и смятам да посветя тази и

На стр. 11

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

**Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 декември в най-близката пощенска станция.
Годишен абонамент - 6 лв.
Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.**

Центрър за духовно израстване

От 18 октомври започнаха лекциите на тригодишния курс по богословие и духовност в Духовния център „Блажен папа Ронкали“ - София, ул. „Анджело Ронкали“ 2. Той носи името на монс. Анджело Ронкали или т.нр. български папа, служил в България от 1925 г. до 1934 г. като представител на Светия престол и по-късно станал папа под име то Йоан XXIII. Духовният център бе тържествено открит на 14 октомври в присъствието на отец Винко Мамич, настоятел на Хърватската кармилска провинция, която отговаря за духовната грижа на центъра. Сградата бе осветена с кратък молебен от епископ Христо Пройков, а папският нунций в България архиепископ Януш Болонек предаде благословя на папа Бенедикт XVI.

Отец Сречко Римац от кармилския орден, един от организаторите на духовния център, разказа за идеята да се реализира мечтата на папа Ронкали пред Радио Ватикан.

- В нашата провинция на кармилитаните вече имаме подобни духовни центрове в Хърватия, Полша, Италия и други страни, в които системно се предлага обучение по духовност. Вече и в България духовният център „Блажен папа Ронкали“ ще предлага системно обучение по богословие и духовност, а целият курс се помества в три учебни години. Лекциите ще се водят три пъти седмично: вторник, четвъртък и петък, от 18.00 до 20.30 ч. Засега има десетина редовно записани студенти, но има и мнозина, които биха искали да бъдат задочни студенти, защото нямат възможност да присъстват на всички лекции. На тях ще предоставяме запис на лекциите, за да могат да се подгответ за изпитите в края на курса. Преподавателите са предимно свещеници от България: монс. Благовест Вангелов, отец Петко Вълов и отец Йоан-Милен Найденов от Апостолическата екзархия; монс. Стефан Манолов, генерален викарий на Софийско-Пловдивския диоцез, отец Петър Цвъркал, салезианин, отците кармилитани Тадей Перецица и Сречко Римац, д-р Ана Цветкова от Германия и проф. Александра Куманова от България.

- Кои предмети са включени през първата година на

курса?

- История на Църквата, христология, еклесиология, морално богословие, патристика, канонично право, молитвата в Библията, съвременни духовни движения и духовно ръководство.

- Как виждате мисията на този център за богословие и духовност?

- Нашето желание е да предложим нещо, което не съществуваше досега и бе голяма мечта на бляжения Йоан XXIII, закупил терена, на който сега се намира манастирът на сестрите кармилитки, именно за духовна семинария. За съжаление тази мечта не бе осъществена, но сега с този духовен център негово желание започва да се реализира, за което сигурно ще се радва от небето.

* * *

Ето какви са очакванията на някои от записалите се за духовното обучение.

Стамен Пенев: „Едно основно нещо, което смятам да на мяра, е да анализирам и осмисляме, нещо, което липсва в начина на мислене в светското образование, защото в училище и в университетите ни учат повече да наизустяваме и заучаваме някакви неща. Очаквам центърът да бъде нещо като известните от миналото йезуитски центрове и колежи, които са революционизирани образованието в Европа. Надявам се курсът да ми даде и конкретните познания по различните дисциплини. Освен това да ми даде отправна точка, за да осмисля всичко онова, което се случва в света и около мен. Много полезно за мен ще бъде и социалното обучение на Църквата, тъй като в живота се сблъсквам с различни проблеми, които трябва да осмислим в перспективата на нравствените ценности и на вечния живот.“

Цветан Ценов, 29 г.: „Смятам, че имам нужда от такова обучение, защото може да ми бъде необходимо не само в личния живот, а и в духовното израстване. Първото ми образование е бакалавър по география и биология, а сега уча за магистър - регионална сигурност и политика. В светското образование липсва духовното, което предлага центърът. Запознах се с програмата, а очакванията ми от отците кармилитани са много добри, защото ги познавам отблизо и знам, че са много ерудирани и добре запознати с материала.“

Десислава ПОПОВА

**10 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 11 (1444)
ноември 2010 г.

Столът

Дъщерята на един възрастен човек помоли свещеника да посети баща ѝ, който беше много болен, за да го види и да се помогнат заедно.

Когато свещеникът влезе в стаята на болния, го завари в леглото, облегнат на куп възглавници. До кревата му имаше стол и духовникът си помисли, че човекът е знаел, че ще дойде да го види.

- Предполагам, че сте ме чакали.

- Не. Кой сте вие?

- Аз съм свещеникът, когото вашата дъщеря помоли да дойде, за да се помогнат заедно. Видях стола до леглото ви и помислих, че сте знаели, че днес ще го посетя.

- Аха, столът... - каза болният. - Бихте ли затворили вратата?

Учуден, свещеникът я затвори.

- Не обичам да говоря много-много за това - започна бащата, - но прекарах целия си

живот, без да знам как да се моля. Когато ходех на черква, слушах винаги да се говори за значението на молитвата, че трябва да се молим и че тя носи много благодати... Ала винаги тези приказки за молитвите... през едното влизаха и през другото излизаха. Значи така и не се научих да се моля. И отдавна зарязах молитвата и черквата. Така беше

допреди четири години, когато, приказвайки с най-добрия ми приятел по въпросите на молитвата и моленето, той ми рече: „Хосе, молитвата не е толкова сложна нещо; то е като да разговаряш с Исус. Слушай ме сега. Сядаш на един стол и слагаш друг, празен стол, срещу себе си. После с вяра гледаш Исус, седнал на престола. Да не си помислиш, че това е откачен! Та напи Той ни каза: „Аз ще бъда винаги с вас...“ Значи ти Му говориш и Го слушаш - така, както сега разговаряш с мен.“ И аз веднъж така го нап-

равих... И толкова ми хареса, че оттогава разговарям с Исус по два часа всеки ден. Внимавам да не ме види дъщеря ми, че веднага ще ме прати в лудница.

Свещеникът силно се развълнува от разказа и каза на Хосе, че е много хубаво това, което прави и да продължи да го прави. После се помогна с болния, благослови го и се прибра в енорията.

След два дни дъщерята на Хосе му се обади, за да съобщи, че баща ѝ е починал. Свещеникът попита:

- В мир ли почина?

- Да, когато излизах по обяд, той ме повика до леглото си, каза ми, колко много ме обича и ме целуна. Като се върнах от пазар след около час, вече беше умрял. Но има нещо странно. Изглежда, че точно преди да умре, се е приближил до стола край леглото си и е сложил глава на седалката - така го заварих. Какво значи това, според вас?

Свещеникът избръса сълзи-те си и отвръна:

- Дано всички да можем да си идем по този начин...

[По интернет](#)

Отец Страхиил: Да Възвърнем самочувствието на нашите енории като членове на Универсалната църква

От стр. 10

следващата година, за да възвърнем самочувствието на нашите енории като членове на Универсалната църква и на нашата местна епархийна общност. Стараем се да участваме във всички епархийни прояви, особено на младежите. Подготвяме се да участвуем в Световната младежка среща с папата през 2011 г. в Мадрид. Освен това всяка седмица, особено на неделните литургии, благодарим на Бог за това, че съществуваме като общност и като енория и че Той е онзи, който помага на всеки и на всички, за да вървим напред. Този юбилей ни изпълва също така с гордост,

че независимо от всички трудности и премеждия, Божието провидение е помагало на нашата общност.

- Октомври, месец на мисии. Как виждаш твоята мисия в енорията?

- Не само в енорията в нашия град, защото тя включва градове като Горна Оряховица, Лясковец, Елена и много села, където живеят доста католици - около хиляда кръстени. Наричат ни малка енория, но като брой католици не сме толкова малко. Моята мисия виждам като нова евангелизация на тези хора, които десетилетия наред не са имали постоянен свещеник и са били далеч от тайнствата и от живота в ре-

лигиозна общност. Те трябва да бъдат поканени и да бъдат приобщени към нашата енория и нейния живот, за да преоткрият своите исторически корени и също така да получат Благата вест за смъртта и възкресението на нашия Господ Исус Христос за спасението на всички нас. И тази Блага вест наистина да преобрази живота им. Това е моята мисия - да намеря всеки от тях поотделно, млади и стари, и да ги поканя в тази общност. Сигурен съм, че мнозина от тях ще намерят смисъла на живота си в нея.

Димитър ГАНЧЕВ

Свидетелство за пробуждане на звания

От стр. 5

силна, истинска, вярна и вечна любов. Затова сестра Елка свидетелства колко смислен, красив и щастлив е такъв живот, който приема и следва Божия призив. И нейното непринудено и привличащо свидетелство ще подтикне към пробуждането на званията, от които Църквата толкова много се нуждае.

Даровете, които бяха поднесени на Бог, искаха да подчертаят настъпващата промяна в нейния живот. Те имаха особе-

на стойност - разказаха как сестра Елка трябва да живее като францисканка мисионерка на Пресветото сърце Исусово. Това бяха: дрехата на сестра францисканка мисионерка на Пресветото Сърце Исусово - по този начин сестра Елка се разделя от богатствата, удобствата, от начина на мислене на материалния свят, за да се облече в истина и простота; тя сваля воала на себелюбието и безразличието, за да сложи воала на служението и послушанието; Евангелието, от кое то да черпи сили и смелост - за да свидетелства за Благата вест, където я изпрати Бог; стомна с вода и престилка - та както Дева Мария, послушна и всеотдайна, така и сестра Елка да служи на хората и на Църквата. Поднесени бяха ло-

зови пръчки и грозде, чийто смисъл бе, че е призвана от Исус да тръгне по света и като Негова мисионерка да носи обилни плодове там, където се намира. Най-големият дар бе сестра Елка. Тя ще остане докрай част от голямото семейство на сестрите францисканки мисионерки на Пресветото Сърце Исусово, които носят Божията любов в 21 страни по света и като пръчките на лозата желаят да принасят плод като францисканки и мисионерки. Сестрите посвещават живота си на малките, на младежите, на бедните, на болни, подтикнати от едно-единствено желание: спасението на всички.

Жана СТОЕВА,
кореспондент на

Раздел втори Седемте тайства на Църквата

Глава първа

Тайнствата на християнското въведение

Член 3

Тайнството Евхаристия

I. Евхаристията - извор и връх на църковния живот

1324 Евхаристията е „извор и връх на целия християнски живот“ (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15). „Всички други тайнства, както и всички църковни служби и апостолски задължения са тясно свързани с Евхаристията и насочени към нея. Защото Евхаристията съдържа цялото духовно съкровище на Църквата, т.е. самия Христос, нашата Пасха“ (CONCILIO VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 5: AAS 58 (1966) 997).

1325 „Общението на живота с Бога и единството на Божия народ, върху което е основана Църквата, са означени и реализирани в Евхаристията. В нея се намира върхът на дейността, чрез която в Христос Бог осветява света, и култът, който отдават на Христос в Свети Дух и чрез Него на Отца (SACRA CONGREGATIO RITUUM, Instr. Eucharisticum mysterium, 6: AAS 59 (1967) 545).

1326 Инакрая, чрез евхаристичното отслужване ние се присъединяваме вече към небесната литургия и предварително предвкусваме вечния живот, когато Бог ще бъде всичко във всички. (1 Кор. 15, 18)

1327 С една дума, Евхаристията е обобщение и същина на нашата вяра: „Нашият начин на мислене е съгласуван с Евхаристията и Евхаристията на свой ред подкрепя нашия начин на мислене“ (Вж. SANCTUS IRENAEUS LUGDUNENSIS, Adversus haereses 4, 18, 5: SC 100, 610 /PG 7, 1028/).

II. Как е наречено това тайство?

1328 Неизчерпаемото богатство на това тайство се проявява в различните наименования, които му се дават. Всяко от тези имена назовава само някой от аспектите. Наричат го:

Евхаристия, защото е акт на благодарност към Бог. Думите eucharistein (Лк. 22, 19; 1 Кор. 11, 24) и eulogein (Мт. 26, 26; Мк. 14, 22) напомнят еврейските благословения, които възвават, особено по-време на ядене - делата на Бог: сътворението, изкуплението и освещаването.

1329 Господня вечеря (Вж. 1 Кор. 11, 20), защото става дума за Тайната вечеря, която Господ направи заедно с учениците Си в навечерието на Своето страдание и за предназнаменованието за сватбената вечеря на Агнец (Вж. Откр. 19, 9) в небесния Йерусалим.

Преломяване на хляба, защото този обред, който е присъщ при храненето на евреите, бе използван от Исус, когато благославяше и разпределяше хляба като глава на трапезата (Вж. Мт. 14, 19; 15, 36; Мк. 8, 6, 19), особено на Тайната вечеря (Вж. Мт. 26, 26; 1 Кор. 11, 24). По този жест учениците Му ще Го познаят след Неговото Възкресение (Вж. Лк. 24, 13-35) и по същия жест първите християни ще отбелязват своите евхаристични събирания (Вж. Деян. 2, 42, 46; 20, 7, 11). С това те искат да покажат, че всички, които ядат от единствения разчушен хляб, влизат в общение с Него и образуват с Него едно тяло (Вж. 1 Кор. 10, 16-17).

Евхаристична общност, защото Евхаристията се чества в общността на верните, видимиия израз на Църквата (Вж. 1 Кор. 11, 17-34).

1330 Възпоменание на Страданието и Възкресението на Господ.

Света жертва, защото Евхаристията се чества в общността на верните, видимиия израз на Църквата (Вж. 1 Кор. 11, 17-34).

Света и Божествена литургия, защото възпроизвежда като настоящо единственото приношение на Христос Спасителя и включва приношението на Църквата, или още жертва на светата Меса, „хвалебна жертва“ (Евр. 13, 15) (Вж. Пс. 116, 13, 17); духовна жертва (Вж. 1 Петр. 2, 5), чиста жертва (Вж. Мал. 1, 11) и пресвята, защото приключва и превишила всички жертвоприношения на Стария завет.

Света и Божествена литургия, защото цялата литургия на Църквата намира своя център и своя обобщен израз в отслужването на това тайство; в същия смисъл го наричат още отслужване на Светите тайни. Наричано е още Пресветото тайство, защото е Тайнството на тайнствата. С това име се означават евхаристичните дарове, съхранявани в дарохранителница.

1331 Причастие, защото чрез това тайство ние се съединяваме с Христос, който ни прави причастни на Своето Тяло и на Своята Кръв, за да образува с нас едно тяло (Вж. 1 Кор. 10, 16-17); нарича се още светите неща (Вж. Constitutiones apostolicae 8, 13, 12: SC 336, 208 (FUNK, Didascalia et Constitutiones Apostolorum 1, 516); Didache 9, 5: SC 248, 178 (FUNK, Patres apostolici 1, 22); Ibid., 10, 6: SC 248, 180 (FUNK, Patres apostolici 1, 24)) - това е първият смисъл на „общение на светците“, за което говори Апостолският символ - хляб на ангелите, небесен хляб, лекарство за безсмъртие (SANCTUS IGNATIUS ANTIOCHENUS, Epistula ad Ephesios 20, 2: SC 10bis, 76 (FUNK 1, 230)), предсмъртно Причастие...

1332 Света меса, защото литургията, в която се извършва тайнството на спасението, привършва с изпращането на върващите (Идете си с мир!) (като в мисия - б.р.) да изпълнят Божията воля в своя всекидневен живот.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папа Бенедикт XVI: Религиите трябва да бъдат инструменти на мира

„Във време на кризи и конфликти религиите са призвани да осъществяват своето специално призвание да бъдат в служба на мира и добросъседството.“ Това пише папата в послание до икуменичната общност „Свети Егидий“, организатор на международната среща за мир „Хора и религии“, която се проведе в Барселона в началото на октомври. Темата й беше „Да живеем заедно във време на криза“. „Религиите могат да помогнат на цялото общество за насърчаване на ненакърнимото достойнство на всеки човек - казва посланието. - За да живеят като автентична общност от братя и сестри, всички народи имат нуждата да се възхновяват и да се опират на един общ фундамент от духовни и етични ценности.“ На всички участници Светият отец припомня, че „безкористното служение за мира изисква от всички вярващи неоспоримото и приоритетно свидетелство на молитвата“, тъй като само чрез нея може да се научи „езикът на мира и уважението“. По този начин ще се подкрепи онова „семе на мира, което самият Бог пося в сърцето на хората и което е най-върховното човешко въждение независимо от расовите, културните и религиозните различия“. В молитвата,

продължава папата, могат да се открият „нови духовни сили, за да не се поддадем на трудности и изкушения и за да не изгубим кураж по пътя на диалога“. Онзи диалог, уточнява Светият отец в посланието, който „окончателно премахва недоразуменията и недоверието и който позволява да се продължи изграждането на едно човешко семейство по пътя на хармоничното съжителство“.

В тридневната среща участваха 300 представители на християнските Църкви и големите религии, а също и от политическата и културната сфера. Сред тях беше и делегация от Руската православна църква, водена от митрополит Иларион Алфеев - председател на Департамента за външноцърковни отношения на Московската патриаршия, митрополит Филарет - екзарх на Беларус, и многообразни представители на 11 православни църкви както и генералният секретар на Световната лутеранска федерация Исмаел Ноко и председателят на Световния методистки съвет Джон Барет. Срещата бе открита с литургия в базиликата „Санта Мария дел Мар“, отслужена от архиепископа на Барселона кардинал Луис Мартинес Систач, а на олтара присъства и митрополит Филарет.

Диалогът и молитвата да бъдат основните средства за побеждаването на омразата, конфликтите и за събаряне на стени. Този апел отправиха религиозните лидери от катедрата на Барселона в края на срещата. „Човечеството трябва да положи още много усилия, за да осъществи очакванията на мъже и жени, които искат да бъдат едно семейство от народи. Живеем във време, в което добре познаваме болките от войните, от раните на тероризма, от икономическата криза, от страданията на бедните, чукащи на вратите на богатите, които отговарят с недоверие и затвореност. Светът е дезориентиран от кризата на пазара, смятан за всемогъщ, и от една глобализация без лице и душа, която може да се превърне в историческа възможност за промяна, ако бъде подкрепена от благородно възхновение.“ Общата съдба на човечеството няма алтернатива, завършва апелът на религиозните водачи.

Следващото издание на междурелигиозната среща за мир „Хора и религии“ ще се проведе в Мюнхен на 11 септември 2011 г., когато се наставършват точно десет години от терористичните атаки в Ню Йорк и Вашингтон.

Брюксел Конференция на европейските епископи за гоненията на християните по света

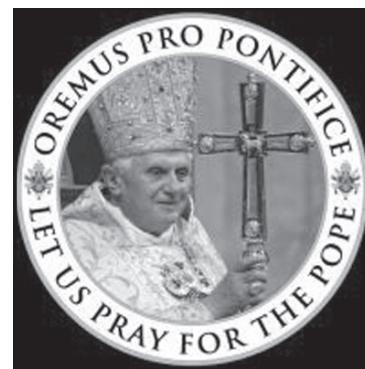
„Преследванията по религиозни причини все още присъстват по целия свят. Седемдесет и пет на сто от загиналите поради верски основания са християни. Всяка година 170 хиляди християни страдат заради своята вяра.“ Това са основните причини, подтикли Комисията на епископските конференции от Европейския съюз (COMECE) да организира конференция, посветена на преследванията срещу християните, която се състои в Европейския парламент в Брюксел на 5 октомври. Инициативата бе организирана със сътрудничеството на различни парламентарни групи от Европейския парламент, католическа организация „Помощ за страдащата Църква“ и неправителствената организация „Open Doors International“.

„Общият брой на вярващите, дискриминирани по причини

на на тяхната вяра, е около 100 miliona; сред тях християните са най-голямата група. Тези преследвания се изразяват във възпрепятстването на изповядването на вярата, в конфискуването и разрушаването на местата за култ или в забраната на религиозното възпитание.“ Междувременно СОМЕСЕ и неговите партньори отправят силен апел: „Европа не може да остане равнодушна! Европейският съюз трябва да поеме собствената отговорност по въпроса за защитата на религиозната свобода по света.“ На конференцията се изказаха монс. Едуард Хирборо Кусала, католически епископ на Томура-Ямбио (Южен Судан), и монс. Луис Сако, халдейски епископ на Киркук.

Oremus pro Pontifice - да се молим за папата

Нарастващият в цял свят авторитет на папа Бенедикт XVI доведе до злобни и спекултивни критики и нападки срещу него в медиите. Това предизвика остра реакция сред всички католици. Цели епархии и енории както и светски и нерелигиозни организации масово осъждат тези нападки и същевременно изразяват своята подкрепа и солидарност със Светия отец. Някои личности по оригинален начин демонстрират подкрепата си. Показателен е случаят с американския католически свещеник д-р Джон Цулсдорф, бивш член на Папския съвет за социална комуникация, фотограф и дизайнер. Той е автор на специална молитва за папата, а наскоро е изработил един вид етикет - образа на папа Бенедикт XVI в кръг с надпис около него на латински и английски език: Oremus pro Pontifice и Let us pray for the Pope (Да се молим за папата).

Той е регистрирал и патентувал тази „запазена марка“ във Ватикан и в САЩ. Много американски фирми вече са започнали масово производство на предмети с този графичен знак - шапки, тениски, сакове, чанти, значки, сувенири, чаши за кафе и чай и др. Отец Цулсдорф е заявил: „Около 20 процента от населението на земята изповядват католическата вяра, т.е. всеки пети жител е католик - член на най-голямата религиозна и християнска общност, Католическата църква, ръководена от ерудирания и мъдър папа Бенедикт XVI, считан за най-големия богослов на съвременния свят. С този знак ние подкрепяме папата не само молитвено-виртуално, но и чрез нагледни средства. Да се молим за него! Бог да го закрия!“

Петър КОЧУМОВ

Папа Бенедикт XVI поучава

Семейството е най-голямата подкрепа за децата, които имат нужда от една майка и от един баща и от здравия съюз между двамата. Това заяви Светият отец в словото си към членовете на Папския съвет за семейството, които прие на аудиенция. „Само централното място на Христос в личния и семейния живот може да бъде извор на истинска любов и да се дари на другите“, каза той и подчертава незаменимата роля на семействата среда за израстването и благосъстоянието на децата.

„Семейството, основано на брака между един мъж и една жена, е най-голямата подкрепа, която може да се даде на децата. Те искат да бъдат обичани от една майка и от един баща, които се обичат, и имат нуждата да живеят и растат заедно с двамата родители, тъй като фигурата на майката и на бащата са съпътстващи във възпитанието на децата и за изграждането на тяхната личност и идентичност. Много важно е да се направи всичко възможно те да растат в едно здраво и единно семейство.“

За тази цел, допълни папа Бенедикт XVI, „семейната двойка никога не трябва да губи от погледа си дълбоките причини за тайнството на брачния съюз и да го укрепват чрез слушане на Божието слово“, както и с „молитва, постоянен диалог, взаимно приемане и прошка“.

„Неспокойната семейства среща, разделението на брачната двойка и особено разводът не минуемо оставят последствия върху децата, докато подкрепата за семейството и неговото благо, права, единство и

стабилност е най-доброят начин за защита на правата и на истинските нужди на най-малките.“

Голяма част от словото си папата посвети на защитата на детството. „По примера на Христос Църквата в своята история насърчава защитата на достойнството и правата на малолетните и в много случаи се грижи за тях“, подчертава Светият отец. Заедно с това той заклейми злоупотребите над малолетни, извършени от църковни служители.

„За съжаление в различни случаи някои представители на Църквата, чийто действия са противоречие с тяхната

тъй като съдържа „позитивни изложения за осиновяването, здравната грижа, възпитанието, защитата на децата с увреждания, защитата от насилие, изоставянето, трудовата иексуалната експлоатация“.

Папата обръща внимание и на Наръчника за подго-

Децата имат нужда от обичта на една майка и на един баща и от едно здраво семейство

мисия, нарушиха тези права, едно поведение, което Църквата не може да не заклейми и осъди. Нежността и учението на Иисус, който смята децата за пример да се влезе в Божието царство, винаги звучат като силен апел за тяхното зачитане и дълбока грижа.“

„А който съблазни едного от тия малките, които вярват в Мене, за него е по-добре, ако му надянат воденичен камък на шията и го хвърлят в морето“, цитира папата думите на Иисус (Мк. 9, 42) и подчертава нуждата „всички да полагат усилия това уважение и любов да не намаляват“. Затова и Светият престол прие Конвенцията за правата на децата, а особено в настоящия

твърка в брачния живот, който се подготвя от ватиканското ведомство, като насърчи и катехистичната подготовка на бъдещите семейни двойки. Бракът, допълни Светият отец, трябва да бъде приеман от вярващите и от бъдещата семейна двойка като „дар за цялата Църква, който допринася за нейното духовно израстване“.

„Епископите трябва да насърчават обмяната на опит и сериозната пастирска дейност в този важен сектор и да обрнат специално внимание, за да може призванието на брачния съюз да се превърне в богатство за цялата християнска общност, а особено в настоящия

контекст - в мисионерско и пророческо свидетелство.“

Папата посочи инициативите на ватиканското ведомство във връзка със VII световна среща на семействата, която ще се проведе през 2012 г. в Милано. Обърна внимание по-специално на проектите: „Семейството - субект на евангелизация“ и „Семейството - ресурс за обществото“. Тези инициативи, обясни Светият отец, могат да служат за „нарастване на съзнанието за фундаменталната стойност на семейството за живота на Църквата и общество“.

